

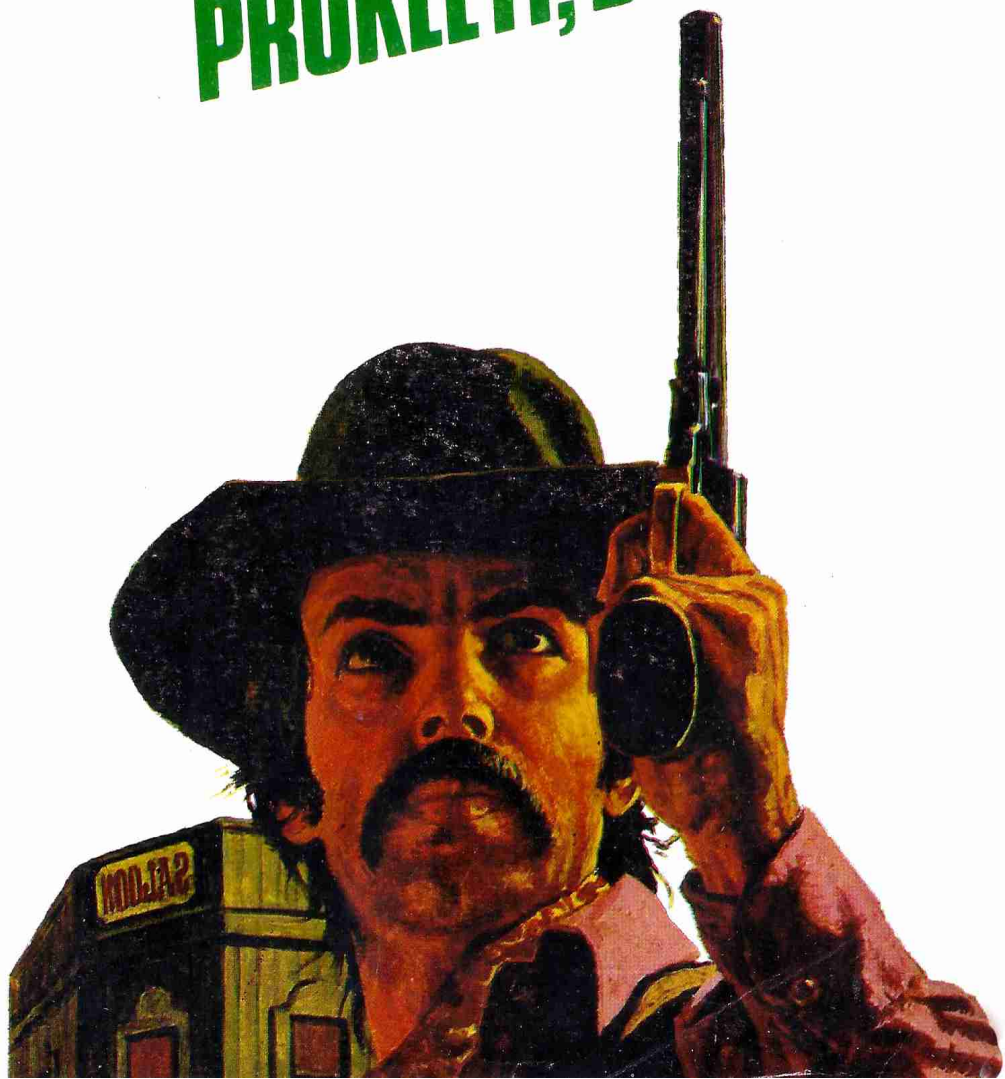
**DZEK
SLEJD**

**BROJ
90**

ŠEUN

**CENA
200 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

PROKLETI, DUGI PUT

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

PROKLETI, DUGI PUT

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 90

V. d. glavnog i odgovornog direktora:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THAT DAMNED LONG TRIP

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit BERNAT
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 31. X 1986.

Tržište: 16. XI 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THAT DAMNED LONG TRIP. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Bila je to široka, zelena dolina. Šejn je oprezno jahao od jedne do druge kuće sa „vinčesterkom” u rukama.

Na sve strane oko njega nalazile su se ruševine. Nigde žive duše. Ljudi koji su do pre izvesnog vremena ovde stanovali bili su ubijeni ili su pobjegli glavom bez obzira.

Šejn potera svoga konja prema kući koja se nalazila na drugoj strani obronka. Povukao je uzde i sjahao iz sedla. Zatim je oprezno krenuo prema zgradi koja je još uvek bila obavijena dimom.

Vrata su bila zatvorena. Kroz jedan polupani prozor moglo se videti kako vatra unutra još uvek tinja.

Gurnuo je vrata levom rukom. Začulo se škripanje.

Odjednom se ispred Šejna stvorila neka prilika. Sudarili su se i pali.

Šejn je bio iznenađen. Ipak, reagovao je munjevito. Cev njegove „vinčesterke” odsela je na glavi nepoznate osobe i dugački nož ispade iz ruke tajanstvenog napadača.

U trenutku kada je hteo da odgurne telo onesvećenog napadača Šejn je osetio neki čudan miris. Parfem! Znači, to nije bio muškarac već žena.

Šejn je pažljivo odgurnuo telo u stranu i klekao pored žene. Skinuo joj je šešir sa glave.

Duga crna kosa bila je razbarušena. Na sebi je imala dugačak crni ogrtač. Ispod njega bluzu, pantalone i čizme.

Bila je mlada i lepa. Šejnu se posebno dopalo njeno lice sa dugim izviženim obrvima i čulnim, sočnim usnama.

Uhvatio je za ramena i prodrmao.

Nije davala znake da će se skoro probuditi iz nesvesti.

Šejn je ustao i krenuo prema kući. Osećao se miris požara.

Ušao je unutra. Ugledao je dva leša. Bili su to stari ljudi.

Šejn je prošao kroz kuću i ponovo izašao napolje.

I, ne lezi vraže! Ono što je ugledao toliko ga je iznenadilo da je skoro izgubio dah.

Žena je stajala pored mrkova i upravo se spremala da se vine u sedlo!

— Dalje od konja! — viknu on oštrim glasom. — Inače, skinuću ti pantalone i dobićeš batine po turu, devojko!

Ona se izgleda uplašila. Trgla se i okrenula se nazad. Njene oči su se razrogačile.

Šejn pride bliže.

— To je moj konj! — opomenuo je on.

Nije odgovorila ništa. Gledala je bez reči visokog čoveka i treptala očima.

— Možda me nisi razumela, devojko? — upita Šejn.

Njena koža je bila tamna, ali visokom čoveku se učinilo da ona nije Meksikanka, već da tamna boja njene kože dolazi od sunčanja.

— Razumela sam — odgovori ona tiho.

Nije bila visoka. Jedva da je njena lepa glava bila nešto malo viša od Šejnovog ramena.

— Hajde, makar me pogledaj! — reče on i osmehnu se veselo. — I kaži mi da li si stvarno verovala da ćeš moći da mi probodeš rebra tim velikim nožem, a zatim da uzjašeš moga konja i uhvatiš maglu?

Ćutala je i gledala Šejna.

— Lepotice! — reče Šejn veselo. — Mogao bih te preneti preko cele pustinje samo na jednoj ruci. Kao ptičicu, razumeš? I da ti je uspelo da me ubodeš tim nožem ipak mi ne bi umakla. Ali, sada ćemo razgovarati o onome što mene jako interesuje. Najpre mi kaži ko si ti i kako se zoveš? Da li si živela ovde u ovom mestu?

— Zovem se Skala Hant — odgovori devojka. Njen glas je bio nežan i prijatan. — Mogla sam da pobegnem kada su se ti nitkovi pojavili. Međutim, ostala sam i sakrila se. Dva dana se nisam pojavljivala. Naša kuća nalazila se tamo dole u dolini.

Za trenutak je zastala i Šejnu pokazala rukom mesto u dolini, a zatim nastavila da govori.

— Ugledala sam tebe tamo dole kako jašeš kroz dolinu. Pokušala sam brzo da se sakrijem ovde u ovoj kući, jer sam se bojala...

— Ne, ne boj se — prekide je Šejn. — Nisam ja od onih koji su zapalili ove kuće i upucali ljude. A, da li si ti videla te nitkove koji su ovo uradili? Koji su to? Crvenokošci?

Odmahnula je glavom.

— To nisu bili Apači — reče ona. — Crvenokožaca je bilo među njima, ali to su bili ljudi bele rase. Bilo je i Meksikanaca, bar tako se meni učinilo. Čini mi se da se nisam prevarila.

— A, da li si primetila u kom pravcu su nestali? — upita Šejn.

— Odjahali su prema jugu — reče ona. — U pravcu gde se nalazi granica. A, izgleda da ste i vi došli iz tog pravca! Tamo s druge strane, zar ne?

— A otkud ti to znaš? — upita Šejn i podiže obrve. — Granica se nalazi čitavih desetak milja oдавде. Nisi nikako mogla da vidiš da li sam je ja prešao.

Devojka se osmehnu.

— Tako se kaže — reče ona tiho.

— Kuda si htela da kreneš sa mojim mrkovom?

Oborila je pogled.

— Ne znam.

Šejn je uhvati za bradu i pogleda je u oči.

— Ja jašem za Nogales, lepoticе — reče on i osmehnu se. — Ako želiš možeš da kreneš sa mnom. Ovde, svakako, ne možeš ostati, zar ne?

Za trenutak je razmišljala, a zatim potvrdo klimnula glavom.

— Da, poći ću s vama. — čuo se njen glas.

— Ako je tako, onda idemo! — reče Šejn brzo.

Podigao je u sedlo.

Ona je stvarno bila laka. Njeno telo koje je dosad sakrio-
vao dugački ogrtač sada se našlo u snažnim rukama visokog
čoveka.

Šejn se vinuo u sedlo. Okrenuo se još jednom i pogledao
dolinu.

— Želiš li da još jednom siđemo dole i pogledamo tvoju
kuću, devojko? — upita on.

Odmahnula je glavom.

— Ne — odvrati ona tiho. — Sigurna sam da su svi oni
dole mrtvi ljudi i tu se više ništa ne može uraditi.

Šejn pređe rukom preko svoga čela.

— Možda si u pravu, devojko — reče on i potera mrkova.

II

Šejn je jahao kroz dolinu i pokušavao je da pronađe tra-
gove bandita. Nisu oni napali samo ovo naselje. Oni su već
godinu dana u ovoj graničnoj oblasti bili strah i trepet za sta-
novnike. Potera granične konjice Sjedinjenih Država za ovim
banditima bile su česte, ali nisu bile uspešne pošto su ti kuć-
kini sinovi verovatno stalno bežali preko granice u Meksiko,
gde su imali svoje skrovište.

Od sedme brigade Šejn je dobio zadatak da otkrije gde se
nalazi logor bande i da napravi plan kako da se ta banda
likvidira, naravno uz pomoć armije Sjedinjenih Država u Ari-
zoni. Njegov zadatak se držao u strogoj tajnosti. Bilo mu je
naređeno da se ni za živu glavu ne sme obratiti vlastima u
Meksiku ako se nađe u opasnosti. Odgovorni ljudi u Vašing-
tonu bojali su se da može doći do političkih sukoba sa meksič-
kom vladom ako se nasluti neka povreda nezavisnosti. S dru-
ge strane, bilo je odlučeno da se odreknu organizovanja neke
zajedničke akcije sa Meksikancima. To bi donelo niz poteškoća
prilikom izvođenja akcije pošto veliki broj ljudi svakodnevno
prelazi preko granice. Zato je trebalo da se radi brzo i odluč-
no. Uostalom, ljudi u Vasingtonu su bili odgovorni za to da
čuvaju svoje ljude i u najzabačenijim krajevima. Naravno, za
to se brinula armija, a bilo je i čuvara reda kao što je Šejn.

Posle jedne milje jahanja Šejn je naišao na tragove k-
pita konja grupe jahača kojih je moralo biti bar dvadesetak.
Tragovi su vodili prema jugu.

— Koliko ih je bilo? — upita on Skalu. — Možeš li ma-
kar približno da mi kažeš?

Okrenula je glavu nazad prema visokom čoveku i osmeh-
nula se.

— Mogu samo da kažem da ih je bilo mnogo — reče ona.
— A, ko si ti i kako se zoveš?

— Moje ime je Šejn — odvrati visoki čovek. — Ja sam
trgovac. Poslovan čovek, razumeš li?

Ona je potvrdno klimnula glavom.

— Imam neke poslove u Nogalesu, i to moram obaviti što

pre — tvrdio je on. — Da nije tako je bih te odveo u Takson. Dao bih ti novac za poštansku kočiju. Imaš li negde rođake?

Ponovo se okrenula i osmehnula se.

— Da, imam — odgovori ona. — U Nogalesu.

Šejn je držao levom rukom. Uzde su se nalazile u njegovoj desnoj ruci.

— Hoćeš li ostati tamo? — upita on. — Imam jako mnogo posla u Nogalesu.

— Ostaću tamo dok ti ne kreneš u Takson, Šejne.

— Zar i u Taksonu imaš rođake?

— Ne, nemam. Ali, imam ih tamo preko u El Pazu. Razgovaraću sa svojim ujakom u Nogalesu. On će mi svakako reći šta je najbolje što bih sada mogla da uradim. Znaš li da ja o tome nisam razmišljala? Videćemo!

Šejn nabra obrve.

— Mislim da je najbolje da razgovaraš s ujakom — reče on posle izvesnog vremena.

Devojka se pripila uz njega. Šejn je osetio toplinu njenog vitkog tela.

Više nije mogao da izdrži. Poljubio je u vrat.

Sunce je još uvek stajalo visoko na nebu. Šejn je pomislio da zaustavi konja.

Međutim, odjednom je primetio da ga neko progoni.

Iza njega se dizao oblak prašine prema nebu. Ubrzo je ugledao i jahače. Uzeo je „vinčesterku” u ruke.

Skala se zbunjeno okrenula natrag prema njemu.

— Gone nas! — objasni joj Šejn. — Četiri jahača.

— Da li su to Meksikanci? — upita ona.

— Ne mogu još da raspoznam — odvrati on.

Šejn je istog trenutka primetio još jednu grupu konjanika na zapadu. I oni su se približavali! Znači, biće gusto!

Topot konjskih kopita mešao se sa cikom jahača.

— Kakva je to prokleta dreka? — prošaputa devojka Šejnu na uho. — Da li ti nitkovi stvarno misle da nas napadnu?

— Čini mi se da si pročitala moje misli, draga moja — odvrati on tiho. — Međutim, ako je tako, onda ćemo nastradati. Niko nas više neće sresti na ovom svetu.

— Kako to misliš, dragi? — upita ona zabrinuto.

— Mislio ja ovako ili onako, nama u tom slučaju nema spasa, devojko! Upucaće nas kao zečeve.

Šejn je opsovao ljutito. Promenio je pravac.

Međutim, već je bilo kasno. Naišao je baš na ono mesto gde su u zasedi čekala petorica nitkova su puškama uperenim u njega.

Rastojanje je iznosilo oko četristo jardi.

Šejn zaustavi konja.

Četvorica koji su ga progonili sada su poterali konje levo i desno da bi napravili krug da onemoguće Šejnu da pobegne. Sa druge strane prabližavala se druga grupa jahača.

Nema sumnje. Šejn je upao u djavolski opasnu klopku.

— Ne boj se, devojko — reče on mirno. — Još nas nisu uhvatili.

Ona je ćutala.

Nitkovi koji su vrebali izastena sada su ustali i krenuli prema njima. Polako i oprezno. Bili su sigurni da je plen tu.

Dvojica su bili Meksikanci, a drugi su ličili na drumske razbojнике. Šejnu se učinilo da su to ti kućkini sinovi koje on traži. Međutim, susret s njima je sasvim drukčije zamišljao.

— Ne pucajte! — viknu Skala i sjaha iz sedla.

Dogodilo se to tako brzo da on nije stigao da je zadrži. Iznenadaeno je gledao dole u nju.

Ona ga pogleda i osmehnu se.

— Budi miran, Šejne. Tebi se ništa neće dogoditi.

Šejn razvuče lice.

Skala je bez straha krenula prema ljudima. Čak je sklonula šešir i mahnula rukom.

Za tren oka Šejn je bio opkoljen. Konji tih nitkova su frktali. Izgleda da su bili umorni od dugog jahanja.

— Skala! — viknu jedan čovek ispred Šejna. — Do đavola, gde si ti? Tražili smo te svuda.

Znači, ona pripada banditima!

Sa petoricom muškaraca vratila se natrag do Šejna. Smeškala se veselo.

— Ovo je mister Šejn — predstavi ona visokog jahača. — On me je doveo ovamo. Ide u Nogales.

— A gde ste se srel? — upita jedan Amerikanac. Bio je to čovek od oko četrdeset godina. Imao je široka ramena i četvrtasto lice.

— Tamo dole u naselju — odvrati devojka. — Hteo je da me odvede kod mojih rođaka u Nogalesu.

Prišli su Šejnu.

— Hvala ti, Šejne — reče ona i osmehnu se. — Valjda ti je sada sve jasno. Ja se nalazim kod kuće.

— Vi, znači putujete u Nogales — upita čovek i namršti se. — Šta tamo tražite?

— Sve je u redu, Skote — reče Skala i pruži ruku Šejnu. — Želim ti mnogo uspeha u poslovima, Šejne!

Osmehnula se i koraknula nazad.

— Čekaj malo, Skala! — reče Skot. Gledao je s nepoverenjem Šejna. — Nećemo ga tako lako pustiti da ode. O kakvim polovima se radi?

— On je trgovac — odvrati Skala brzo. — Možeš da nastaviš da jašeš dalje, Šejne!

Zar je moguće da je ona to rekla? Šejn skoro nije verovao svojim ušima. Pošla je s njim prema mrkovu. Ljudi su se sklonili u stranu.

— A, čime trguješ? — upita ona.

— Prodajem sve što ti srce želi — odgovori Šejn i isceri se. — Čak i oružje i municiju. Ako ti nešto bude potrebno, slobodno se obrati meni. Ali, primam samo američke dolare ili zlato.

— Gde bih mogla da te nađem, Šejne? — doviknu ona kada se visoki čovek već bio udaljio već desetak jardi.

On je zaustavio konja i okrenuo se nazad.

— Sledeće dve nedelje biću u hotelu u Nogalesu. Zatim idem u Takson. Tamo možeš pitati svakoga za mene. Nemoj samo šerifa, Skala.

Poterao je konja brže.

Desetak minuta kasnije on je već nestao u daljini.

Da ne bi izazvao sumnju kod bandita, Šejn je jaho prema putu koji je vijugao kroz brdoviti predeo.

Uskoro je iza sebe ugledao oblak prašine koji se dizao prema nebu. Znači, banditi su krenuli u poteru za njim!

Šejn se namrštio. Bio je ljut kao ris. Šta banditi žele? Da im isporuči oružje! Ili misle da im je on ušao u trag i da može biti opasan!

Nastavio je da jaše dalje. Želeo je ipak da stavi sve na kocku i da proguta gorku pilulu ako bude potrebno.

Oblak prašine bio je sve bliži i bliži. Šejn je već okretao glavu na sve strane kako bi pronašao mesto gde će prenoćiti. Međutim, ti nitkovi će mu, izgleda, baš lepo skuvati neku davaljski paprenu čorbu pre nego što uspe da nađe neko sklonište.

III

Šejn je čuo topot konjskih kopita. Okrenuo se nazad.

Banditi su ga pratili galopirajući iza njega. Jedan od njih pucao je u vazduh. Šejn je zaustavio mrkova i okrenuo se nazad.

Na oko dvesto jardi jahači su povukli uzde konja i poterali ih polako.

Šejn je okrenuo mrkova nazad. Stavio je ruke na rog sedla i čekao. Odmah je uočio da ovo nisu drumski razbojnici i palikuće nego glavoseče. U onom naselju nisu nikom pošteđeli život. Setio se toga da je Skala nasrnula na njega nožem. Želela je sigurno da ga pošalje na onaj svet kako bi se domogla njegovog konja.

Kasnije se zavodnički smejala. Međutim, Šejn je bio siguran da ona njemu više nikada neće uputiti takav osmeh.

Banda ga je okružila.

Skala i Skot su zaustavili konje ispred njega.

— Zar imate da postavite još neka pitanja? — upita Šejn i isceri si.

— Ti trguješ oružjem. Šejne, bar tako si rekao, zar ne? — upita Skala. — Razmišljala sam o tome da bismo mogli ti i ja da napravimo jedan dobar posao.

— Pa ja sam to već jednom ponudio! — reče Šejn i brzo pogleda unaokolo. Nije primetio nijedno namrgođeno lice. Svi su ga radoznalo posmatrali.

— Šta ti imaš da ponudiš? — upita Skot.

Šejn sleže ramenima.

— Nudim ono za šta pitate i što vama treba — odvrati on.

— Nama je potreban dinamit — viknu Skala i osmehnu se.

— Koliko? — upita Šejn. — Kilogram trenutno košta sedam dolara. Naravno, za veću količinu se daje popust.

Skot ga je gledao ozbiljno.

— A možeš li da nam nabaviš jedan „gatling”? — upita on.

— Sve se može nabaviti — odvrati Šejn brzo. — Međutim, to mašinsko oružje nije jeftino.

— Koliko? — upita Skot.

— Deset hiljada — reče Šejn. — Municipija je skupa. Dvanaest metaka košta jedan dolar. A ne zaboravite da to oružje ispali hiljadu metaka u minuti. Mnogo su vam jeftinije puške. Imam da vam ponudim nešto jako dobro. Američki karabin najnovije izrade. Nov, neupotrebljavan. Uz to i čelični...

— Puške imamo — prekide ga Skot. — Ono što nam je potrebno to je „gatling”. Ali, to je đavolski skupo kod tebe!

— Puške se mogu lako kupiti — reče Šejn. — Međutim „gatling” se ne može kupiti. Mora se nabaviti iz fabrike. A to košta mnogo. Ali, ja primam i zlato.

— Slažem se! — reče Skala. — Kupićemo jedan „gatling”. Sa municijom, naravno.

— Plaća se pedeset procenata unapred — reče Šejn. — Takve stvari ne stoje pored puta nego se moraju nabaviti. To sam vam već rekao.

— Pedeset procenata! — viknu Skot. — Zar to nije malo preterano?

Šejn pogleda Skalu.

— Ponudio sam jednu pristojnu cenu i nadam se da ćemo imati prilike da i dalje kupujete od mene ono što vam je potrebno.

— Pet hiljada dolara u zlatu unapred! — viknu Skot. — A ko nam garantuje da nas ti nećeš prevariti?

Šejn uze uzde u ruke u nameri da okrene konja i jaše dalje.

— Stani — viknu Skala uplašeno. — Kuda ćeš?

— Ima još ljudi koji trguju oružjem — reče Šejn. — Nađite trgovca u koga ćete imati poverenja!

Skala pogleda ljutito Skota. Zatim se ponovo okrenula prema Šejnu.

— Nabavićeš nam „gatling” — viknu ona. — I to odmah! Jesi li me razumeo?

Šejn klimnu glavom.

— Ako dobijem novac sve će biti u redu — odvrati on mirno.

— Niko ne nosi pet hiljada u džepu! — grmnu Skot.

Šejn podiže obrve i pogleda ga.

— Imam posla u Nogalesu i ostaću tamo bar dve nedelje — objasni on. — Eto, srešćemo se u tom gradu.

— Zar su ti poslovi o Nogalesu toliko hitni? — upita Skala i osmehnu se.

Šejn se isceri.

— Nove mušterije, devojko!

Ona okrete svoga konja.

— Poći ćeš s nama! — naredi ona.

— Kuda? — viknu Skot ljutito.

Skala ga odmeri od glave do pete. Iz njenih očiju sevanulo je stotinu munja.

— Šejn hoće da trguje s nama! — viknu ona. — Zar to nije dovoljno?

— Nešto kao da je krenulo — reče Šejn mirno.

— Dođi! — uzviknu Skala i potera svoga konja.

Grupa je poterala svoje konje. Šejn je jahao s njima. Skala je galopirala napred. Pored nje se nalazio Skot.

Posle izvesnog vremena konji su zastali i sada su se kretali polako. Skala se osmehnula Šejnu i dala mu znak da jaše pored nje.

Šejn potera mrkova napred. Iskoristio je priliku da malo bolje zagleda jahače.

Polovina njih su bili Meksikanci. Među njima se nalazio i jedan crnac. Tu je bilo dosta imeleza i dva Apača. Ukoliko se nije prevario.

Skala se osmehnu kada je Šejn stigao pored nje. Gledala ga je zavodnički dok su jahali jedno pored drugog.

— Koliko će dugo trajati dok ne dobijemo „gatling”? — upita Skot.

— Moram jahati do Kemp Lovela — odvrati Šejn.

Skala i Skot izmeneše kratke poglede. Šejn je osetio da im to izgleda nije baš odgovaralo.

Skrenuli su s puta i sada su jahali prema zapadu. Trajalo je to dok se nije smrklo i celu noć. U neko doba noći prešli su granicu.

Kada je dan najavio svoj dolazak i na istoku počelo da se beli zaustavili su se da odmore konje.

Posle četiri sata krenuli su dalje. Uskoro su stigli.

Kada je dobio zatađak, Šejn ni u snu nije sanjao da će moći tako brzo da stigne u kamp bandita!

Kamp tih krvoločnih kućkinih sinova nalazio se u jednom nepristupačnom klancu. Šejn je bio iznenađen koliko je njihov logor veliki.

Banditi su živeli u pećinama, drvenim kućicama i šatorima. Više od stotinu lica izašlo je u susret jahačima. Tu su bili muškarci, žene i deca. Psi su lajali i Šejn je ugledao i svinje, goveda i konje.

Bila je to jedna prostrana zelena dolina koju je presecao potok.

Grupa je stala pored zida stena gde su ih okružili muškarci, žene i deca. Galamili su neprestano.

Skala priđe Šejnu i uhvati ga za ruku.

— Dođi — reče ona kratko. — Ljudi će se postarati o konjima.

Šejn je pošao za njom. Skot ga je otpratio namrštena lica, ali on nije mario za to.

Skala je stanovala u zelenoj kolibi. To je bila skoro kuća. Unutra su se nalazili sto i stolice i jedan širok krevet. Pod je bio pokriven debelim tepihom. Na tavanici su visile lampe na gas.

Skala je stala ispred njega i zagrlila ga.

— Jako mi je drago što si došao ovde — uzviknu ona veselo.

Šejn joj skide šešir sa glave i poljubi je.

Otrgla se iz njegovog zagrljaja. Skinula je ogrtač i prebacila ga preko jedne stolice.

— Sedi, Šejne! — reče ona. — Raskomoti se. Skinu čizme.

Šejn sede. Skinuo je čizme.

Gledao je kako se ona skida.

Uskoro je ostala bez ijednog dela odeće na sebi. Gola kao od majke rođena.

Bez ikakvog ustručavanja prošla je kroz prostoriju i prišla ormaru. Izvadila je neku svetloplavu haljinu i obukla je. Zatim je prišla ogledalu i očešljala se.

Njena koža je bila tamna. Međutim, to nije bilo od sunčanja. Skala je sigurno imala indijanske krvi u sebi.

Prišla mu je, nagnula se iznad njega i poljubila ga.

Neko je kucnuo na vrata. Otvorila je.

Skot je ušao u prostoriju i skinuo šešir. Prišao je stolu i dobacio Šejnu jednu kožnu kesu. Njegove crne oči kao da su gorele.

— To je zlato u vrednosti od pet hiljada dolara — promrmlja on. — Kada ćeš odjahati u Kemp Lovel?

— On će ujutru rano napustiti logor — reče Skala oštro.

— A sada idi. Pošalji nam Elfedu. Neka nam donese jelo i vino.

Skot je Šejna posmatrao uporno. Zatim se okrenuo i otišao.

— Izgleda da se Skotu ne dopada što sam ja ovde — reče Šejn posle izvesne pauze.

Iz njenih očiju sevnule su munje!

— Moja reč i moja naređenja su ovde zakon! — viknu ona. — Prema tome, nemoj se obazirati na njega.

Ubrzo posle toga u prostoriju je ušao mladi Meksikanac Elfedo. Doneo im je jelo i vino.

Šejn je bio gladan. Gladan kao pas! I Skala se s apetitom prihvatila jela. Bio je to ovneći but sa pasuljem. A uz to i meksikansko crno vino.

— Vi ne živite loše ovde — primeti Šejn.

Nasmešila se.

— Da li ti prija? — upita ona.

— Jako mi prija!

Uzela je čašu sa vinom.

— Živeli! — uzviknu.

Prišla mu je i sela na njegovo koleno. Zatim je otkopčala njegovu košulju i pomilovala ga po grudima.

— Srce! — reče ona i uzdahnu. Osetila je njegove ruke na svojim grudima. Pripila se uz njega i poljubila ga. Nežno i strasno.

Šejn polako uze čašu iz njene ruke. Stavio je na sto, a zatim je još jednom zagrlio devojkicu.

Podigao je i odneo je do kreveta.

Drhtala je dok joj je skidao haljinu.

Zatim se i njegova odeća našla na podu.

Legao je pored nje i obuhvatio je oko struka.

Šejn je zaboravio sve što se dotad dogodilo. Njegova ruka je zastala na čvrstim grudima mlade žene.

Ona je uzdisala od miline. Uvijala se oko njegovog tela kao da nikada nije osetila muškarca. A zatim se opružila pored njega. Bila je iscrpljena i zatvorila je oči.

Posle izvesnog vremena ona se trgla.

— Ideš da nam doneseš „gatling“, Šejne — reče ona. — Vratćeš se, zar ne, dragi?

Šejn pređe rukom preko svog čela.

— Šta će vam to oružje? — upita on.

Stavila je svoju ruku na njegove grudi.

— Banka u Taksonu, dragi!

— Nije moguće! — odvrati Šejn. — To je ludost, devojko. A kako to nameravate da je sredite? I. kada?

Skala nije odgovorila. Duga crna kosa rasula se preko lica visokog čoveka.

Šejn je svojim snažnim rukama uhvatio njene nežne, čvrste grudi. Osmehnulo se.

Pripila se uz njega i uhvatila rukom njegovu bradu.

Šejn je privukao sebi.

Uzdahnula je. Zagrlila ga je i njeno vitko telo se već sledećeg trenutka lagano njihalo iznad Šejnovih snažnih grudi. Duga crna kosa milovala je njegovo lice.

IV

Sunce je već bilo visoko na istoku kada je Skala probudila Šejna. Njene usne su bile vrele kao živa vatra kada je poljubila visokog čoveka.

Šejnove ruke dodirnule su obline mlade žene.

Nekoliko trenutaka je uživala u tome, a zatim se odvojila od njega i obukla plavu haljinu.

Visoki čovek je gledao i smeškao se.

— Ustaj! — reče ona blagim glasom. — Moraš krenuti u Kemp Lovel.

Njene reči su ga vratile u stvarnost. Setio se zadatka koji je dobio od Sedme brigade.

— Rekla si da ćete opljačkati banku u Taksonu, Skala! A kada nameravate to da uradite?

— Čim dobijemo „gatling“.

Šejn odmahnu rukom.

— Tamo ne možete da dobijete više od 20 000 dolara, devojko.

Skala je podigla obrve.

— Odnećemo pola miliona! — uzviknu ona.

— Ko je mogao da ti saopšti takvu glupost? Ja sam uglavnom u Taksonu. Zato i znam sve. Ako ne dođete onda kada je onaj pravi dan onda ne možete odneti više od šest do sedam hiljadu dolara.

Ona se podboči rukama.

— Ko to kaže?

— Ja! — odvrati Šejn.

Prešla je rukom preko svoga čela i uzdahnula. Sela je na krevet pored njega. Bila je uzrujana i zbunjena.

— Znaš sigurno? — upita ona.

— Kad ti kažem onda je to tačno — odvrati Šejn. — Ko u Taksonu hoće da uzme novac on mora znati tačno kada je trezor pun dolara, inače će ostati praznih šaka.

Skala je gledala u tepih ispred svojih nogu. Čitala je.

— Imate li vi nekog čoveka u Taksonu koji vas obaveštava šta se tamo dešava? — upita Šejn.

Skala odmahnu glavom.

— Nemamo, Šejne.

— Da li je potrebno da se ja raspitam? — upita visoki čovek.

Podigla je glavu.

— Ti želiš da učiniš to za nas, Šejne?

— Ne za vas, nego za tebe, Skala!

Skočila je na njega i zagrlila ga.

Neko je kucao na vratima.

Skala se trgla. Otvorila je.

Pojavio se Skot.

Mada je Šejn još uvek ležao u krevetu, Skala ga je pustila da uđe u sobu.

— Njegov konj je osedlan i spreman za put — reče Skot.

— On će odmah da dođe i odlazi — obavesti ga Skala.

— Trebalo je već odavno da krene — reče Skot i zavrte glavom.

Skala se osmehnu.

— Razgovarali smo o Taksonu — branila je ona Šejna. — On mi je ispričao da tamo u banci nema svakog dana mnogo novca. Verovatno to ima veze s tim kada plaćaju rančevi i radnici. Šejn će se raspitati i odabraće jedan povoljan dan kada ćemo mi krenuti da opljačkamo banku.

— I ti mu sve veruješ? — upita Skot i namršti se.

— Kako ne bih — viknu ona. — Pa on je sada naš čovek.

Skot se okrenu na drugu stranu.

— Vidim! — promrmlja on.

Odmerio je još jednom Šejna pogledom punim mržnje i zatim izašao napolje.

Skala je zatvorila vrata za njim.

Šejn skoči iz kreveta.

— Zaljubljen je u tebe, zar ne? — upita on.

— Ja sam ovde u kampu tabu za sve muškarce — objasni ona. — Ima njih mnogo koji bi želeli da spavaju tu gde si ti proveo noć. Ne samo Skot.

— A kako uspevaš da ih držiš na odstojanju? — upita Šejn. — Ti si tako nežna žena željna muškog dodira. Bar tako se meni čini. A muškaraca je ovde mnogo.

— Ipak, uspevam da se uzdržim od toga! — reče ona zamišljeno. Zagrlila ga je. — Međutim, bojim se da više neću moći, Šejne. Koliko dugo ćeš ostati?

Šejn se osmehnu.

— Daj mom mrkovu koju kocku šećera — reče on.

— Hoću, dragi, ali ti ćeš videti svog boga ako me ostaviš da te dugo čekam!

Poljubila ga je i htela je da ga otprati do konja. Međutim, on je zadržao rukom.

— Ne volim ristanke — objasni joj visoki čovek.

— Čekaću te dan i noć — obećala mu je ona. — Dođi!

Skot je stajao pored njegovog konja i držao uzde.

— Ona ima ljubavnika u Nogalesu — reče on kada je Šejn prišao bliže. — To je jedan prilično vatreni kabalero koji

će sigurno narediti da i ti i ona krenete u pakao ako nešto bude saznao.

— Hvala ti što si iskren prema meni — odvrati Šejn.

Skot se namršti.

— Osim Skali, ti ovde nisi nikom interesantan, Šejne — promrmlja on. — Ono što mi želimo je „gatling” i za njega smo ti dali zlato. Nemoj to da zaboraviš!

— Kada se budem vraćao sa „gatlingom” sa mnom će biti i kočijaši, Skote. Nema valjda nikakvih poteškoća u tome ako i oni vide gde se nalazi vaš logor.

Skot nije ništa odgovorio.

Šejn okrete konja na drugu stranu i potera ga polako kroz logor.

Skala je stajala na vratima svoje kolibe i mahnula mu.

Skot je takođe gledao za njim. Iz očiju tog čoveka sijala je mržnja.

Kada je Šejn nestao u daljini Skot je otišao do Skale koja se nalazila još uvek na vratima.

— Sve ovo se neće dopasti Mariju — reče on mračna pogleda. — Bar ja tako mislim.

Ona se namrštila.

— Onda mu nemoj ništa reći! — viknu ona. — Inače, đavo će te odneti!

— Pretiš mi, Skala?

— Da!

— Nisam ja jedini u kampu koji zna da je taj kućkin sin proveo celu noć kod tebe.

— Nemoj Šejna zvati kućkin sin u mom prisustvu, Skote! — prosikta ona.

— Čoveka kome ne verujem uvek zovem kućkin sin — promrmlja Skot.

— Ti si ljubomoran! To se odmah vidi.

On razvuče lice.

— Tako ti misliš, znači?

— Poznajem te dobro!

— Jedno je tačno, Skala. Ako on potroši tih petsto hiljada u zlatu koje smo mu dali, a ne donese ono što smo tražili dobiće nož u leđa, pa makar morao godinama da ga tražim. Naći ću ga sigurno. U to nemoj sumnjati.

— Za to mi nisi potreban ti — odvrati ona oštro. — Ako nas bude prevario, ja ću ga lično ubiti. Hajde, osedlajte jednog konja za mene. Jahaću u Nogales.

Zatvorila je vrata ispred njega.

— Zmijo! — reče on tiho i okrete se na drugu stranu. — Ali, nećeš mi umaći. Bićeš ti ipak moja.

V

Šejn je jahao brzo do Kemp Lovela. Već uveče drugog dana našao se u sobi komandanta i pred generalom i oficirima podneo svoj izveštaj.

Većina oficira se iznenadila. Gledali su zbunjeno Šejna koji je na karti pokazivao gde se nalazi sedište bande.

— Ja predlažem sledeće — reče Šejn na kraju. — Pošaljite na granicu. Uputite zatim nekog civila da se

raspita da li su tu negde u blizini meksikanski graničari. Jer, kamp bandita nalazi se skoro na dohvrat ruke, tu nedaleko od granice. Čim izviđač javi, bataljon neka pređe granicu i napadne bandite. Sa severa se može lako ući u kanjon i baš odatle iz tog pravca ti nitkovi ne očekuju opasnost. Njihovi stražari postavljeni su uglavnom prema istoku i jugu.

Zadatak koji je Šejn dobio od Sedme brigade bio je ovim rešen. On sam nije mogao da se bori protiv te bande. Od njega se tražilo da samo nanjuši to osinje gnezdo.

— Ipak, sedite, mister Šejne — reče general baš u trenutku kada je Šejne hteo da mu pruži ruku kako bi se rastao.

— Da li nešto nije jasno? — upita Šejn.

— Ja nemam na raspolaganju jedan tako jak ratni bataljon — reče general. — Vi ćete ipak morati da izvedete napad na logor sa samo jednim polueskadronom. Međutim, to su sve sami vukovi. Momci kojima nema ravnih nađaleko. Budite sigurni u to kad vam ja kažem! Poručniče Forstere, vi isto tako mislite, zar ne?

— Razume se da tako mislim, generale.

Šejn okrete olavu. Među oficirima se nalazio i jedan stari poručnik. Stao je mirno i pozdravio. Dakle, to je bio Forster.

Šejn se osmehnu.

— Generale — reče on protrlja rukom svoje čelo — ja nemam nalog da preuzmem komandu nad jednom konjičkom jedinicom. Moj zadatak je bio da otkrijem skrovište bandita i da vam predložim kako se to osinje gnezdo može osvojiti. Time sam ja izvršio naređenje, a ostalo je vaše.

— Ostanite za trenutak, Šejne — reče general i ustade.

— Razgovor je završen, džentlmeni. Poručniče Forstere, vi sačekajte u hodniku. Zvaću vas. Hvala džentlmeni.

Oficiri pozdraviše i izadoše iz prostorije.

General je za trenutak preturao po papirima. Ubrzo je ispred Šejna stavio komad hartije.

RADITE PO UPUTSTVIMA GENERALA HAČISONA — pročitao je Šejn.

Visoki čovek je pogledao generala. Sada mu je sve bilo jasno.

Izvukao je šibicu i zapalio papir koji se nalazio u njegovim rukama. Stavio ga je preko velike pepeljare na stolu.

General se namrštio. Gledao je zbunjeno Šejna.

— Vi time želite da dokažete...

Šejn je pazio da pepeo ne padne na sto.

— Mi imamo naređenje da tako spalimo svaki papir pošto pročitao je Šejn.

— Znači, vi ćete preuzeti komandu? — upita general sa olakšanjem.

— Naređeno je da postupim onako kako vi kažete, generale — odvrati Šejn.

— Poručniče Forstere! — doviknu general.

Vrata se otvoriše. Forster se pojavio, stao na pragu i pozdravio.

— Ser!

— Vi znate Šejnov nalog, poručniče — reče general. — Stavićete se pod komandu mister Šejna zajedno sa svojim

polueskadronom. Dogovorićete se sa Šejnom. Stoji vam na raspolaganju susedna prostorija. Kasnije ćete me obavestiti šta ste se dogovorili.

Time je razgovor bio završen.

Forster je bio čovek koji je osedeo u armiji. Niskog rasta, pomalo mršav, s nosom koji je sa njegovog lica virio kao kakvo sečivo sekire ostavljao je utisak čoveka koji seče sve što se nađe na njegovom putu. Šejn je kasnije saznao da njega stvarno zovu sekira. Ali, ne zbog njegovog oštrog nosa, već zato što je bio žilav i oštar čovek.

— U armiji čovek stvarno nikada ne može biti pametan — promrmlja poručnik kada su ušli u susednu kancelariju i seli. — Ja dvadeset godina služim u vojsci i prvi put sam doživeo to da moja jedinica bude stavljena pod komandu jednog civila!

Gledao je podrugljivo Šejna. Zatim je bacio šešir na sto.

— Nećete morati da stojite u stavu mirno ispred mene, Forstere — reče Šejn i osmehnu se. — Vi ćete komandovati svojom jedinicom. Jedino što ćemo morati da se dogovorimo šta i kako da radimo. Ja ću se pri tom oslanjati na vaše dugogodišnje iskustvo koje moram poštovati. Koliko ljudi imate u vašem polueskadronu?

— Dvadeset momaka — odvrati poručnik i odmahnu rukom. — Broj nije važan u ovom slučaju. Da ih ima i dvostruko više ipak bi to bilo malo.

Šejn podiže obrve.

— Mnogo toga ste ispričali, Šejne — nastavi poručnik. — Međutim, primetio sam da niste rekli kako ste dospeli u to đavolsko gnezdo bandita. Da li ste stvarno bili tamo?

— Nije mi bilo teško da dođem do logora — tvrdio je Šejn. — Jednostavno sam se predstavio kao trgovac oružjem. U tom trenutku su me banditi imali na nišanu svojih pušaka.

Poručnik se nasmejao.

— Znači, ti kućkini sinovi su hteli da kupe oružje od vas?

— Hteli su „gatling” — odgovori Šejn. Bacio je kožnu kesu sa zlatom na to. — Ovde unutra je kapara.

Stari oficir je gledao Šejna. Uopšte nije mario za kožnu kesu sa zlatom. Počeo je da dobuje prstima po stolu.

— Onda je problem rešen — reče on. — Vi ćete njima iporučiti „gatling”. Odvešćete ga kolima u logor i vratićete se sa zlatom. Ja ću bandite napasti sa svojim ljudima. Spuštaćemo se niz obronke doline.

Šejn se zamislio.

— Imam jednog odličnog strelca u svom eskadronu — nastavio je poručnik. — Taj „gatlingom” skida lišće s drveća na rastojanju od jedne milje. On će biti u kolima zajedno sa „gatlingom”.

Šejn se počeo iza uveta. Dobra ideja! Međutim, on je u logoru video dosta žena i dece. Ako taj spretni momak upotrebi opasno oružje onda će i ta nedužna stvorenja biti izložena ubitačnoj vatri!

— O čemu razmišljate, Šejne? — upita poručnik. — Da

li je to za vas jako opasno? Ako se bojite mi ćemo staviti u kola jedan neprobojan sanduk i vi možete da se zavučete u njega kada nastane gužva.

— Nikada se u životu nisam bojao za sopstvenu kožu — reče Šejn i isceri se. — Razmišljam o tome da banditi mogu da me sačekaju daleko ispred logora i da tu preuzmu „gatling”.

Poručnik Forster se počeo po vratu.

— Jasno! — promrmlja on. — Ti lopovi će poželeti da vrate svoje zlato. Ako vas upućuju imaće i „gatling” i novac. Međutim, ja mislim da banditi neće dozvoliti da im se približite. Ipak, moj čovek broj jedan će biti spreman da ospe paljbu tako da niko živi neće moći da se spase. On se zove Keli. Narednik Keli. A, onda ćete vi krenuti dalje prema logoru. Put znate vi, zar ne? Bar tako ste tvrdili!

— Sve je to tačno — odvrati Šejn. — Ipak, u logoru se nalazi mnogo žena i dece.

Stari oficir ga pogleda.

— Žene i deca! — promrmlja on. — Neka ti kućkini sinovi sami razmišljaju o tome. Mi ćemo im posle prvih rafala pružiti priliku da se predaju.

Šejn odmahnu glavom.

— Oni znaju šta ih u tom slučaju čeka — objasni on. — Niko od njih se neće predati.

— To se nas ne tiče! — viknu poručnik. — Dobili smo zadatak i tu nema odstupanja. Ne idemo da osvojimo manastir za kaluderice već đavolski opasno gnezdo bandita.

Šejn zavrte glavom.

— U pravu ste, Forstere — složi se on. — Međutim, postoji mogućnost da se u logoru nalaze i deca koju su banditi na silu odveli od kuće. Sigurno vam je poznato da u naseljima koje su napadali banditi nikada nije nađeno nijedno mrtvo telo nekog deteta. A deca nestaju.

Forster je za trenutak ćutao.

— Da li vam je nekada palo na pamet da se javite u armiju? — upita on posle izvesnog vremena. — Nekad u životu, mislim!

Šejn odmahnu glavom.

— Ne! — reče on.

— Tako sam i mislio — progundā poručnik. Ustao je. — Razgovaraću sa generalom. Mislim da je „gatling” naša poslednja šansa koju imamo. U magacinu imamo šest najnovijih modela to oružja. A, moj najbolji strelac đavolski precizno rukuje tim topom.

— Slažem se — reče Šejn. — Javite generalu da ćemo tako raditi.

Poručnik se isceri.

— Zar se vi bojite generala? — upita on. — Možda vam nije prijatno ako on odluči da vi komandujete?

— Bez mene, ipak, neće ići, poručniče.

Lice oficira se smračilo.

— U redu! — reče on i uze svoj šešir. Izašao je iz sobe.

General je, izgleda, brzo prihvatio njihov predlog, pošto

je sigurno imao i drugih briga koje su bile mnogo veće od ove.

Samo posle tri minute Forster se pojavio na vratima prostorije u kojoj je sedeo Šejn.

— Hajdete, Šejne! — reče poručnik. — Idemo da malo pogledamo „gatling”. Stari nam je dao svoj blagoslov. Krećemo sutra rano ujutru. Naravno, ukoliko se vi slažete, ser.

— Svakako da se slažem — reče Šejn i isceri se. — Ja sam vam već rekao da ne želim da izigram glavnog komandanta. Jedino sam hteo da krenemo odvojeno na put. Ja ću biti u kolima sa „gatlingom” i krenuću iz Kemp Lovela još noćas. Vi ćete sa vašim polueskadronom poći odavde u zoru.

Poručnik ga pogleda i namršti se.

— Možda su me banditi pratili — objasni mu Šejn — Ukoliko budete držali rastojanje i ako vas primete, ja ću banditima reći da sam kupio „gatling” i da vi mene progonite.

Poručnik ga pogleda i namršti se.

— To je dobra ideja! — viknu on. — Ja ću kasnije pozvati moje ljude i dogovorimo se o pojedinostima.

— Prihvata se! — odvrati Šejn.

Krenuli su u skladište.

VI

Skala izađe napolje na verandu. Nogales je ležao ispred nje kao na tanjiru. U gradu su već gorele lampe. Na tamno-plavom nebu sijale su zvezde.

Jedan čovek jurio je kroz park. Skala se nagnu na ogradu.

— Pepito! — viknu ona. — Osedlaj mog konja i izvedi ga ispred kapije! Doći ću za desetak minuta.

Vratila se nazad u salu. Tu je srela Mariovu sestru Paolu.

— Hoćeš da odeš, Skala? — upita devojkica uplašeno. Ona je imala sedamnaest godina i jako je volela svog brata. Mario je bio Skalin ljubavnik.

— Pa već si čula! — viknu Skala besno. — Dokle da čekam tvoga brata?

Paola se trglala.

— On sigurno nije kod neke druge žene — uveravala je ona Skalu. — Obavlja svoje poslove i sigurno će se danas vratiti. Uveravam te u to. Evo, vidiš, smrkava se. Zar hoćeš celu doć da jašeš?

Paola Gutirez u stvari nije znala ko je Skala. Samo je čula da ona stanuje tamo negde na granici.

Skala je zamišljeno gledala u pod prostorije.

Paola joj priđe i uhvati je za ruke.

— Mario će sigurno biti ljut što ga nisi sačekala — promrmlja ona. — Veruj mi! On baš sada ima jako mnogo briga. Baš pre nekoliko dana je govorio o tome da ćemo morati da prodamo kuću.

— Zbog toga sam i došla ovde! — viknu Skala. — Gde je on sada? Sigurno se valja u krevetu s nekom droljom! Znam ja jako dobro tvog brata.

— Nije istina! — reče Paola sa suzama u očima. — On to nikada ne bi uradio. Ja ga bolje poznajem.

— To ti samo misliš! — odvratila Skala podrugljivo.

Htela je da kaže još nešto. Međutim, tog trenutka začulo se kloparanje točkova nekih kola.

— To je on! — uzviknu Paola veselo. Potrčala je prema kapiji.

Kočije stadoše.

Sišao je Mario Gutirez. Skala je posmatrala kako su se brat i sestra zagrlili i poljubili. Ona nije imala nameru da mu pođe u susret.

Mario Gutirez je bio lep čovek. Nije bio tako visok kao Šejn, ali je bio građen skoro isto kao on i imao je otprilike isto toliko godina. On je bio sin bogatih roditelja, koji su rano umrli, a za nekoliko godina on je proćerdao skoro sve što je ostalo u nasleđstvo njemu i Paoli. Dugovi su rasli. Nalazio se na ivici ponora. Njegovi poverioci nisu bili isporučioći robe ili banke, već kockarnice u Nogalesu i Hermosiljo.

Mada mu je Paola već kazala ko ga čeka on je odjednom stao i razvukao lice u osmeh.

— Skala, draga! — uzviknu on. — Pa to si ti!

Ispružio je ruke i krenuo brzo prema njoj.

Paola se diskretno povukla i nestala.

Skalin pogled ga je rashladio kao da je naišao na ledeni breg.

Mario je to primetio i stao ispred nje. Spustio je ruke.

— Ima li nekih nevolja? — upita on zabrinuto.

Skala ga prostrela svojim pogledom.

— Gde si bio? — upita ona oštrim glasom.

— Kako to misliš gde sam bio, Skala? — upita Mario. — Otišao sam da obavim neke poslove u Hermosiljo. Zar ti to Paola nije rekla?

— Znam ja jako dobro kakvi su to poslovi! — prosikta ona.

— Draga, pa moraš mi verovati!

— Tebi veruje tvoja sestra, ali ja ne! Da li ti je to jasno?

— Smiri se, lepoticice moja!

Pokušao je da je zagrlji, međutim, ona to nije dozvolila. Koraknula je unazad.

— Da me nisi taknuo! — viknu ona divlje kao prerijska mačka.

— Smiri se, devojko! — promrmlja on ljutito. — Ti dođeš ovde, a zatim se izgubiš brzo kao lastin rep. Moram li ja stalno da čekam tebe? Uostalom, i ja treba nešto da radim.

— Zašto si išao u Hermosiljo?

On nakrivi glavu.

— Pogledaj tamo! — reče on i osmehnu se. — Doveo sam jednog Amerikanca. Doći će ovde i objasniće ti sve.

— To su tvoji prijatelji! — prosikta ona. — Ja ne želim da se upoznam s njim!

Mario odmahnu rukom.

— Pa neću, valjda, da ostavim tog čoveka da čuči u kočiji? — viknu on ljutito.

Okrenu se brzo i prišao kočiji.

— Hej! — doviknu on. — Izlazi napolje!

Uskoro se pojavi neki čovek srednje visine. Mogao je imati oko četrdeset godina. Na njemu je bila odeća od crne kože. Od glave do pete.

Skali je jako dobro bila poznata ta vrsta ljudi. To bledo, četvrtasto lice, upali obrazi, oštar pogled! Njoj je sada bilo sve jasno. To je kockar i revolveraš. Kakve sve nitkove Mario neće upoznati?

— Ovo je Heč Solent — predstavi Mario čoveka u crnom odelu. — Ona se zove Skala. O njoj sam ti već pričao. To je moja Skala, prijatelju.

Bledi tip se nakloni.

— Mađam — nasmeši se on i podiže obrve — Mario ponekad ume da pretera kad priča, ali ovog puta je neke stvari prećutao. Rekao je da ste lepi, ali nikad ni u snu nisam sanjao da ste mnogo lepši nego što je on ispričao. Zato, od ovog trenutka smatrajte me njegovim rivalom.

Skala se osmehnula i pružila mu ruku.

— Već sada se zahvaljujem na vašem gostoprimstvu, mađam! — reče čovek u crnom odelu i nakloni se.

Ona podiže obrve.

— Mario je vlasnik ove kuće — odvrati ona. — Žao mi je, ali ja se jako žurim. Htela bih još samo kratko da razgovaram sa Mariom.

Heč se isceri. Bio je razočaran.

— Zar hoćete da nas napustite? — upita on.

I Mario je bio iznenađen.

Skala se okrenula i izašla na verandu.

Mario je namignuo svom novom prijatelju i oni su obojica krenuli za njom.

— Šta je sada? — upita Mario. — Zar je to zbog Taksona? Jeste li već...

— Pošalji tvoje momke da se ohlade — prekide ga ona. — Moraš odmah odjahati u Takson. Koliko sam mogla da saznam, tamo se u banci nalazi mnogo novca samo nekoliko dana u godini. Ostalo vreme tamo nema više on šest ili sedam hiljada dolara u trezoru.

— Ko to kaže?

— Nije važno ko kaže! U svakom slučaju moraš da se pobrineš o tome da budemo dobro obavешteni. Zamisli, napadnemo grad, uđemo u banku i tamo nađemo samo šest hiljada dolara u trezoru?

— To nije moguće! — prostenja on.

— Moguće je! — odvrati ona brzo. — Dakle, već danas moraš odjahati tamo.

— A znaš li ti koliko sam ja kilometara jahao? — upita Mario ljutito.

— Pa valjda je najzad vreme da nešto i ti uradiš! — odvrati Skala. — U stvari, taj novac će ipak pripasti tebi, zar ne? Ili si ti, možda, u međuvremenu stekao neko basnošlovno blago na tvojim poslovima?

Mario je grizao svoju donju usnu.

— To su sve samo gluposti — reče on. — U banci u Tak-

sonu trezori su uvek puni novca. Ko ti je mogao reći da to nije tačno, devojko?

— Upoznala sam jednog trgovca oružjem, Mario. Nabaviće nam „gatling”. Od njega sam to saznala.

— Je li on iz Taksona? — upita on s nepoverenjem.

— Da! Zove se Šejn. Možda si već čuo za njega?

Mario je odmahnuo glavom.

— Šejn? — upita on. — Da li si siguran da se tako zove?

Skala potvrdno klimnu glavom.

— Možda ga Heč zna — reče on. — On poznaje sve lešinare i s jedne i s druge granice.

Okrenuo se na drugu stranu. Međutim, Skala ga je zadržala rukom.

— Ne smeš reći nijednu reč tom njuškalu!

— Heč nije njuškalo! — viknu Mario i isceri se. — Taj momak kao da je od čelika građen. Zato sam ga i poveo sa sobom. Hteo sam da ga upitam da li poznaje tog Šejna?

— Ali, ne pominji Takson! — viknu ona.

Mario se vratio natrag u salu.

Skala je ostala da stoji na vratima od verande.

Heč je sedeo za stolom i pušio dugačku, tanku cigaretu.

— Postoji li neki čovek u Taksonu koji se zove Šejn? — upita Mario. — Kažu da prodaje oružje.

Heč Solent povuče dim iz cigarete.

— Rekao si Šejn?

— Tako sam kazao, Šejn!

Heč Solent odmahnu glavom. Namrštio se.

— Šejn ne postoji u Taksonu — promrmlja on. — Ali, to ime mi je poznato. Tu sigurno zabune nema. On je taj kućkin sin koji se tako zove. Drugog nema.

— Da li on trguje oružjem? — upita Mario.

Heč ponovo odmahnu glavom.

— On trguje raznom robom! — viknu Skala.

— Taj kućkin sin nije trgovac! — odvrati Heč Solent. Njegovo mršavo lice je prebledelo još više. — On vam može uputiti samo koje olovo u rebra. To je đavolski opasan momak i sklanjajte mu se s puta. A, šta želite od njega?

— Kako to, sklanjajte mu se s puta? — upita Mario zbunjeno.

— Jer taj pasji sin radi uvek i za protivničku stranu — odgovori Heč. — Ako nešto negde smrdi, onda vlasti pošalju nekog šerifa ili maršala i oni pronjuškaju i natovare ti na vrat vojnike i kada i njih središ onda dođe neki takav kućkin sin kao što je Šejn. Sagni glavu kažem ja. Jer, možeš dobiti i metak koji dolazi otpozadi.

Mario je gledao Skalu.

— Jesi li čula ovo? — upita on.

Skala se osmehnula. Ne, ona je verovala Šejnu. A ovo je taj odvratni kockar koji vara za stolom.

— Vi ste ludi! — viknu ona.

Heč Solent je ustao i prišao joj.

— Da li ste vi upoznali tog pasjeg sina, madam? — upita on.

Skali se smučilo. Heč Solent joj se učinio još ružnijim nego kad ga je prvi put ugledala.

— Jeste, bila je s njim — reče Mario. — Sreli su se i on joj je obećao da će nabaviti „gatling”.

— Mario! — viknu ona. — Zašto si to odao?

— Heč zna za to — odvrati Mario otegnutim glasom.

— Ne brinite, madam! — reče Heč Solent i osmehnu se. — Na Heča Solenta se uvek možete osloniti. Zar nije tako, Mario?

— To je tačno — potvrdi Mario i isceri se. — Znaš, Heč živi ovde u Meksiku zato što je onamo preko granice u Sjedinjenim Državama upucao nekoliko nitkova.

Heč Solent stade ispred Skale i namršti se.

— Taj čovek vam neće pomoći da se domognete „gatlinga”, već će vas uništiti, madam! — opomenu je on. — Gde je on sada? Nije valjda u vašem kampu?

— Odjahao je u Kemp Lovel da nam nabavi „gatling” — objasni Skala.

Heč Solent povuče dim iz cigarete.

— Kakav „gatling”! — promrmlja on. — Taj kućkin sin je otišao da dovede pojačanje kako bi vas likvidirali. Samo to može biti i ništa drugo.

Mario se nasmejao.

— Zamisli samo to! — reče on. — Šejn je pokušao da ubedi Skalu da se u banci u Taksonu samo određenih dana nalazi mnogo novca. U ostalo vreme u trezorima se nalazi samo nekoliko hiljada dolara. Skala, ti imaš tri trezora. Nisi ih ispraznila, zar ne? I, kako možeš poverovati u takvu jednu glupost koju ti je Šejn rekao?

Njeno srce je ubrzano kucalo. Gledala je čas jednog, čas drugog. Međutim, sada kao da se pokolebala. Tog Šejna, ipak, nije dobro upoznala. A, istinu neće saznati ako se još jednom ne sastane s njim.

— To je način na koji Šejn postiže svoj cilj, madam — reče Heč. — Jako prepreden čovek.

Skala je ćutala.

— On je pre tri godine tamo u Teksasu uhvatio jednu veliku ajkulu — nastavi Heč Solent. — Taj čovek koga je uhvatio bio je varalica, lupez i ubica. Međutim, to se nikada nije moglo dokazati. Sve dok se nije pojavio Šejn. I, taj nitkov je bio prevaren. Prihvatio je Šejna i čak ga je postavio za svog sekretara.

Šejn je došao do tajnih dokumenata i zatim je ajkulu predao zakonu. Kakva samo smelost i veština! Taj čovek bio je zaposlio dvadeset prvoklasnih revolveraša koji su ga čuvali. Međutim, oni nisu uspeali da sačuvaju svog velikog gazdu. Ako vam to nije dovoljno ja ću vam ispričati još neke priče o tom đavolski opasnom Šejnu, madam.

Osmehnuo se i ponovo povukao dim iz cigarete.

— Ti si se prevarila, Skala — reče Mario. — Da li je on zaista video tvoj logor?

Ona je potvrdno klimnula glavom.

— Skupljajte prnje i selite se iz njega — reče Heč Solent. — Ne preostaje vam ništa drugo.

Pogledao je Maria.

— Možda je to prilika da i mi nešto uradimo, Mario! — huknu on i isceri se.

— Znam na šta si mislio — reče Mario ozbiljnim glasom. — Međutim, to je jako opasan čovek i s njim nema šale. Ode ti glava kao da je nikada nisi ni imao na ramenima, dragi moj!

— Glavna stvar je da je to kopile zagrizlo — reče Heč Solent. — Međutim, i mi smo zagrizli udicu, zar ne? — upita on i udari svojom rukom po futroli u kojoj se nalazio njegov revolver. — Ovde sam mu sigurno dorastao protivnik. Osim toga, tu postoji jedno zlatno pravilo. Ono kaže da tako opasnog protivnika ne treba pustiti da ti se približi više od pet koraka. Puca se ranije!

— Zar ne biste mogli da mu postavite klopku kad vam bude donosio „gating“? — upita Mario.

— On neće doneti „gatling“! — viknu Heč Solent.

— Ako misli da zakuva neku paprenu čorbu Skalinim ljudima, onda se on mora pojaviti! — reče Mario.

— Uzjahaćemo konje i otići u logor — predloži ona. — Tamo ćemo razgovarati sa Skotom i videćemo šta da radimo.

— Ej, Skala! — uzviknu Mario. — Znaš li ti koliko je mi-lja jahanja ostalo za nama?

— Imaš li konje? — upita Heč Solent.

— Kako da ne — odvrati Mario.

Heč Solent se isceri.

— Onda nam ne preostaje ništa drugo nego da krenemo, Mario. Stvar je jako ozbiljna i tu nema oklevanja.

Pošli su za Skalom koja je već bila krenula prema kapiji.

Desetak minuta kasnije bili su u sedlima i poterali konje.

VII

Šejn obrisa znoj sa čela. Osvrnuo se unaokolo.

Nebo je ličilo na neku sjajnu pocepanu maramu tamo na zapadu. Duvao je vetar.

Šejn je dugo gledao kroz dogled. Ali, nigde u ovom pustom kraju nije mogao da primeti ni najmanji pokret.

Konji su frktali. „Gatling“ je bio pokriven šatorskim krlom.

Dvojica momaka koji su upravljali četvoropregom bili su narednik Keli i kaplar Volt Piken. Njih dvojica su uniforme zamenili odelima i izgledali su kao farmeri koji su krenuli sa Šejnom kako bi zaradili koji dolar.

Narednik Keli se nije mogao videti. Šejn je bio siguran da se on zavukao ispod šatorskog krila i da briše krpom svoj „gatling“ i isprobava ga da li je spreman za paljbu. On je to sasvim novo oružje već bio isprobao i uprkos pomrčini odlično gađao. Otad mu je izgleda to ubitačno oružje priraslo za srce. Bar tako se činilo Šejnu. Jer, kad god su stali da se odmore narednik se zavlacio ispod šatorskog krila i podmazivao i brisao dvanaest cevi oružja jednu za drugom.

Kada je Šejn sišao sa stene odakle je posmatrao okolinu narednik se već bio izvukao ispod platna. Lice mu je bilo

crveno. Bio je to visok, snažan momak sa okruglim licem kao mesec. Šejnu je bio simpatičan.

I kaplar je bio dobar momak. Međutim, suprotno njegovom drugaru on je bio niskog rasta i mršav. Noge su mu bile tanke skoro kao vojnička sablja. Rekruti su ga zvali čelična noga.

Narednik ga je isto tako zvao.

— Čelična nogo! — doviknu on preko ramena. — Nemoj da se zavlaiš tu kao neko šunjalo. Idemo dalje Šejne, da li si nešto otkrio?

Šejn odmahnu glavom.

— Bandita nema, pa nema — reče Keli Šejnu. — Pazite, momci. Mi ćemo uleteti u klopku kao male ptičice. Ja ću prazniti cevi sve dok se ne usijaju. A dotle će biti zbrisano sve što se nalazi ispred njih. Da li se već može videti negde poručnik?

— Ne — odgovori Šejn. — On drži rastojanje od nas. Tako smo se i dogovorili.

— Videćeš, Šejne — promrmlja narednik — nama uopšte nije potreban taj stari Forster sa svojim starcima. Mi ćemo sami likvidirati bandite. To će učiniti „gatling”.

Nije govorio da bi ostavio utisak. Videlo se po njemu da je siguran u sebe.

Šejn se vinuo u sedlo konja. Narednik se popeo na sedište za kočijaša. Seo je pored kaplara.

— Sada pucni bičem i poteraj konje brže — osmehnu se on. — Ili, pak ako neće, sidi i udari ih u zadnjicu tvojom čeličnom nogom. Videćeš da će ići kao da ih sam đavo tera. Međutim, opomeni ih da ne dižu repove visoko. Jer, kada uđemo u gnezdo bandita ja ću šišati sve ispred sebe. Čak i ti ćeš po-meriti tvoj šešir niže! Zajedno sa ušima. Razumeš li me, amigo!

— Nisam gluv — odvrati kaplar. — Nego, žedan sam i daj mi nešto.

Čarli uze bocu sa vodom i pruži mu je.

— U potoku riba pliva, u pustinji nema vina! — šalio se on.

Volt otvori bocu.

— Hombre — promrmlja on i namršti se. — Danas si opet nepodnošljiv.

— Nemoj da razmišljaš o tome kako da podnosiš svoga narednika, nego vozi, momče!

Volt je pio vodu i gledao Šejna koji je poterao konja prema kolima. Kada je Šejn zaustavio mrkova on je odvojio bocu od usta i stavio čep natrag.

— Kakav si ti na revolveru, Šejne? — upita on.

— Mislim da sam dobar — odvrati visoki jahač. — Čak jako dobar. Zašto to pitaš?

— Ako je tako, onda potegni tu gvožduriju i pucaj. Zapuši Čarliju tu poganu njušku!

Brzo je zgrabio uzde i bič.

— He! Ho! — viknu on i uzana kožna traka fijuknu iznad glava životinja.

Narednik se trže.

— Hej, čelična nogo, zar si poludeo! — viknu on ljutito. Podigao se čitav oblak prašine.

Šejn potera konja brže. Prošao je kroz prašinu i ubrzo prestigao kola.

Posle dve milje on se udaljio s puta i poterao konja prema masivu stena gde se u jednoj klisuri nalazio logor bandita.

Volt je terao kola za njim.

Zemljište se izmenilo. Prešli su sada preko jednog peskovitog tla, pa su opet stigli do stena. Ispred njih su se isprečili ogromni kaktusi. Iza njih je raslo žbunje.

Pošto su išli naniže, Šejn je imao dobar pregled. Tu i tamo on je vadio dogled i osmatrao okolinu. Međutim, nije ugledao nijednog bandita. Možda ga Skala čeka i ne dozvoljava nikom da se pojavi ovde u pustinji?

Možda je Skala pripremila neku zamku?

Na geografskoj karti granica između Arizone i Meksika bila je označena jednom tankom linijom. Ovde u ovom pustom predelu ona se nikako nije mogla raspoznati. Čak i granični kameni nisu bili neki dokaz za to gde se neko nalazi.

Šejn se u ovoj oblasti dobro snalazio. Još pre nego što će noć svojim tamnim krilima pokriti ovaj predeo on je zaustavio konja ispred jednog udubljenja u zemlji kako bi Forster sa svojim momcima mogao da opkoli гнездо bandita.

Dok su se Keli i Volt pobrinuli o tome da ispregnu konje i da ih nahrane, Šejn je izašao na uzvišicu da osmotri okolinu.

Nigde ništa! Ova pustinjska oblast kao da je izumrla i da u njoj više nema nijednog živog stvora.

Šejn se osmehnuo. Pomislio je na Skalu. Sada ona sigurno čeka da se on pojavi u logoru sa „gatlingom.”

Već se smrkavalo. Šejn je na istoku ugledao oblak prašine. To je sigurno Forster jahao sa svojim ljudima.

Gledao je još dugo kroz dogled. Zatim je sišao sa stene.

Volt i Keli ga radoznalo pogledaše.

— Forster je prošao pored nas sa svojim momcima — reče on.

Čarli protirja ruke. Popeo se na kola i nestao ispod šatorskog krila.

Šejn je seo na svoje sedlo. Volt upali lulu.

— Izgleda da će sve biti u redu — reče on i osmehnu se.

Ujutru su pošli prema brdima gde se u blancu nalazio logor bandita.

Posle četiri sata putovanja ugledali su klanac.

Šejn je dao znak dvojici vojnika.

Volt je preuzeo uzde, a Čarli je nestao ispod platna sa opasnim „gatlingom.”

Nigde nije bilo nikoga. Pa gde je taj Skot da ih dočeka?

Šejn je osmatrao dogledom obronke planine. Nigde nije bilo žive duše. Nema ni stražara!

Poterao je konja i prestigao kola. Nastavio je da jaše dalje ispred njih.

— Skidaj platno! — viknu Volt.

Čarli se izvukao ispod platna, otkrio cev „gatlinga” i spremio ga za paljbu.

Međutim, ne lezi vraže. Nije imao u šta da gađa! Šta to sada treba da znači?

Bandita nije bilo u logoru!

Volt opsova gadno. Povukao je uzde i zaustavio četvoropreg.

— Hej, Šejne! — zagrme glas gore sa stena!

Šejn podiže pogled.

— Lešinari su odleteli! Logor je prazan!

Bio je to poručnik Forster.

Čarli razočarano udari pesnicom po metalnom delu „gatlinga”. Toliko ga je pripremao za ovaj trenutak kako bi pokazao svoje majstorstvo. A ono, baš ništa, mućak!

Šejn mahnu rukom oficiru. Bio je to znak da je čuo ono što je on doviknuo.

Odjahao je do Skaline kolibe. Sjahao je iz sedla.

Ušao je unutra.

Ništa! Sve je bilo prazno. Ona je, znači, odnela svoje stvari!

— Kakav đavolski poraz! — mumlao je Čarli iza njega.

— Pa, nisu nam postavili ni zamku! Hteo sam da ih pokosim kao zrelo žito. A ono, ništa. Izgleda da je taj ološ namirisao opasnost.

— Izgleda da je tako — potvrdi Šejn.

— Šta ćemo? — upita narednik. — Ništa drugo nego da se vratimo natrag.

— Mislim da je bolje da o tome odluči poručnik — promrmlja on i podiže obrve.

Jedan sat kasnije stigao je poručnik sa svojim ljudima. Bili su oznojani i prašnjavi.

— Šta se to dogodilo, Šejne? — upita poručnik kada je sjahao ispred visokog čoveka. — Izgleda da su oni saznali da vi niste trgovac oružjem, zar ne?

Šejn sleže ramenima

Poručnik se osvrte unaokolo.

— U stvari, ja mislim da se mi sada nalazimo u đavolski opasnoj klopci — reče on zamišljeno. — Možda će ti kućini sinovi i prihvatiti izazov!

— Ne verujem — odvrati Šejn brzo.

— Naredniče Čarli! — viknu poručnik Forster. — Pokrijte ponovo „gatling”. Možda nas ipak posmatraju!

— Razumem! — vinu Čarli i pozdravi.

Forster zamišljeno pogleda Šejna.

— Šta sada da radimo? — upita on. — Ja moram sa svojim vojnicima što pre da se vratim preko granice. Zamislite da se u međuvremenu pojavi neka granična patrola? To bi bio skandal kakav se odavno nije dogodio.

— I ja mislim da bi najbolje bilo da uradite tako — predloži Šejn.

Forsterovo čelo se nabralo.

— Znači li to da ćete vi nastaviti da tražite taj ološ? — upita on. — Međutim, ako vas uhvate uvrnuće vam šiju, sigurno! Vi ste u njihovim očima izdajnik. Verujem da su nas njihovi osmatrači pratili još od granice, a možda i ranije.

Šejn se isceri. I njemu je to bilo jasno, ali zadatak koji je dobio od Sedme brigade mora se izvršiti! On nije imao drugog izbora.

— To je sada moj problem, Forstere — reče on mirno. —

Ipak moram pronaći mesto gde se krije taj ološ. Pokušaću da ovog puta umaknem njihovim mecima i da me ne nasamare.

Forster odmahnu sedom glavom.

— Ne morate, Šejne! — reče on. — Ako se slažete, ja ću obavestiti generala o tome.

Obavestiti generala Hačisona! Poručnik nije ni slutio šta se sve tu radi. Šejn će morati da podnese izveštaj Sedmoj brigadi, a ne generalu.

— Hoćete li vi sa svojim ljudima i „gatlingom” malo da sačekate iza granice? — upita Šejn. — Bar dva-tri dana.

Forster razvuče lice.

— Potcenio sam vas, Šejne — reče on. — Znači, vi zaista hoćete da nastavite potragu za tim ološem? Onda, neka vam bude. Ja ću čekati četiri dana u blizini puta.

— Ali, nemojte se mešati, poručniče! — opomenu ga Šejn. — Kako ću se ja s njima obračunati, to je moja stvar.

— Baš sam o tome i pričao, Šejne. Sada nam je jasno. Vi pripazite malo na vašu šiju! Ipak se ovde nalazite na tuđem terenu.

Šejn mu pruži ruku.

Uzjahao je konja i krenuo iz klanca. Forster i njegovi ljudi su ga otpratili pogledima namrštena lica. Očito nisu verovali da jedan čovek može da uradi bilo šta protiv te velike bande.

— Sprema za pokret! — naredi Forster svojim ljudima kada je usamljeni jahač nestao u daljini.

— Ja ću ispaliti nekoliko rafala prema stenama — reče narednik Keli.

— Jeste li poludeli! — viknu Forster. — Zar hoćete da nam natovarite na vrat meksikansku graničnu policiju?

— Nije to zbog mog zadovoljstva, ser! — objasni narednik. — To je radi naše sopstvene sigurnosti. Moram proveriti „gatling” pošto je sasvim nov i iz njega se nikada nije pucalo.

— Kakva sigurnost! — promrmlja poručnik Forster i odmahnu rukom. — Ova stvar pripada prošlosti. Gotovo je. Šejn će pokušati da nađe bandu, a verovatno će biti upucan. Šta se mene tiče, čim predemo granicu možeš pucati koliko ti duša želi. Na konje!

— Neće mi biti nikakvo zadovoljstvo — odvrati Čarli. — Hteo sam da se predstavim. Zabrinut sam za Šejna. Ipak, s tim banditima nema šale. On se upustio u opasnu avanturu.

Seo je pored Volta.

— Zar ti misliš da ga oni traže? — upita Volt.

— Ako mene pitaš, evo ti odgovora — odvrati Čarli ljutito. — Mogao je Forster da mi dozvoli makar da prošetujem te njihove kolibe i šatore. A Šejn će se sigurno provesti kao bos po trnju.

— Možda ćeš i imati priliku da pucaš, Čarli — reče Volt blago. Nikada se ne zna!

Potapšao je svoga dobrog druga po ramenu.

— Ko zna šta se sve može dogoditi! — reče Čarli i uzdahnu.

— Ovo je jedna đavolski opasna stvar.

Nije ni sam znao koliko je bio u pravu.

Skot i ostala tri jahača stadoše. Samo je Skot sjahao iz sedla.

Skala je za trenutak zaustavila dah.

— Tako je kao što smo i pretpostavili — objasni on kratko. — Konjanici su se povukli preko granice a Šejn nas traži.

— Taj kučkin sin mora da je lud — zarezha Heč Solent i pogleda Marija. — Njega ćemo živog odrati!

Skali Šejn nije bio tako važan.

— Gde se nalaze konjanici? — upita ona.

— Jašu prema putu, a Šejn je krenuo za našim tragom. Već večeras će sigurno biti u Askoni.

Skala se okrenula natrag.

— Jesi li čuo, Mario? — upita ona. — Šejn jaše za Askonu. Dakle, molim!

— Mi ćemo odmah krenuti tamo — reče Heč Solent. — Hoćete li i vi s nama, madam?

Skala odmahnu rukom.

— Ne! — reče ona. — Ja ću jahati sa Skotom i ljudima. Šejn je vaša briga. Tako ste i predložili, zar ne?

Njih dvojica pogledaše jedan drugog. Okrenuli su se i pošli prema žbunju u kome su se nalazili njihovi konji.

Skala je sačekala dok su oni uzjahali i odjahali. Zatim se okrenula prema Skotu i klimnula glavom.

Skot se osmehnu. Podigao je ruku i pogledao unaokolo.

Zemlja je bila pokrivena zelenilom. Obronci su bili obrasli žbunovima borovnice.

Izgledalo je kao da su on i Skala sami.

Međutim, nije bilo tako!

Skot je stavio dva prsta između zuba i zviznuo prodorno.

Na sve strane iz žbunja pojaviše se ljudi. Bilo ih je oko stotinu. Izmilili su iz svojih skrovišta i potrčali prema svojim konjima i mazgama.

Skot se vinuo u sedlo.

Skala priđe svom konju.

— Hoću „gatling“! — prosikta ona besno.

— Imaćeš ga — odvrati on. — To ti ja obećavam.

Jedan čovek je poterao konja napred. Ostali su krenuli za njim.

Skala je uzjahala konja i krenula mu u susret.

Tlo je podrhtavalo. Stotinu konja i mazgi pridružilo se onima koji su žurili napred.

Podigla se velika prašina. Skala i Skot su jahali jedno pored drugo.

Jahali su na istok prema putu. Međutim, mnogo ranije su krenuli prema severu i predveče prešli preko granice.

Skot je jahao napred i određivao brzinu kojom će se jahati pošto je on znao gde se nalaze američki konjanici.

Napravio je širok luk, jer je hteo da napadne sa severa Forsterov bivak. Vojnici iz tog pravca nissu očekivali nikakvu opasnost.

Približavala se ponoć. Vatra u bivaku se videla još iz daleka. Iza jednog golog brda su stali.

Skot je uzviknuo nekoliko imena. Bili su to ljudi koji su nekada vodili grupe od deset do dvadeset ljudi.

Oni su dojahali do njega.

— Zar hoćeš noću da ih napadneš? — upita Skala iznenađeno.

— Preko dana nemamo nikakvu šansu protiv „gatlinga” — objasni joj Skot. — Ali u mraku taj čovek koji rukuje tom opasnom mašinom vidi isto kao i ostali ljudi. U stvari, ništa ne vidi! On onda ne sme pucati, jer ne razlikuje svoje drugove od neprijatelja. Osim toga tu je i Pedro sa svojim drugovima. Ako on bude imao sreće onda „gatling” neće ispaliti ni jedan jedini metak na nas. Hej, Pedro! Pomisli na to da i ti ne vidiš noću. U mraku su sve mačke sive. Ako dođeš do „gatlinga” nemoj pucati. Možeš pokositi naše ljude.

— Amigo mio — promrmlja Pedro. — Sveti Antonius je sa nama. Mi ćemo pucati samo na te kućkine sinove tamo dole.

— Krenite! — naredi Skot.

Pedro i četvorica njegovih momaka su se izdvojili i krenuli niz uvalu.

— Dijego, sada si ti na redu! — uzviknu Skot pošto je u daljini prestao topot konjskih kopita petorice jahača.

Ovog puta se u stranu izdvojilo dvadesetak jahača. Ubrzo su nestali u noćnoj tmini.

Kao neke daleke, crvenkaste zvezde sijale su vatre u bivaku na ravnom zemljištu.

— Anselmo! — doviknu Skot prigušenim glasom.

Krenula je i sledeća grupa.

Jedna grupa za drugom prelazile su preko brega.

Najзад su Skala i Skot ostali sami sa poslednjom desetericom ljudi.

— Sada smo mi na redu! — reče Skot.

Dojahali su na oko milju do bivaka i sjahali iz sedla. Vezali su konje i mazge u žbunju i krenuli dalje pešice.

Posle dvadesetak minuta stigli su na svoj položaj i tada je već počeo napad.

Oglasio se „gatling”. Sevnu vatra iz njegovih cevi i zapara noćnu tminu. To je bio znak za opšti napad.

Čarli i Volt se više nisu nalazili među živim ljudima. Pedro je sada rukovao tim đavolskim oružjem. On je munjevito okrenuo cev prema bivaku i sa nekoliko rafala prosto zbrisao celi bivak.

Divlji krici prolomiše se kroz noć.

Pedro se držao Skotovog uputstva. On je prekinuo paljbu kada su sa svih strana odjeknuli pucnji.

Borba nije trajala ni deset minuta.

Odjednom se sve utišalo. Grane koje su gorele na logorskoj vatri bile su razbacane na sve strane. Neke od njih su još uvek tinjale ili gorele.

Skala je mirno prošla pored mrtvih tela konjanika i uputila se prema kolima na kojima se nalazio „gatling”. Pored kola je gorela neka grana.

Pedro se nagnuo preko daske.

— Imamo „gatling”! — doviknu on prodornim glasom. — Mi smo pobednici, amigos!

— „Gatling” je tvoj! — reče Skot. — Tako sam ti i obećao.

Skala se okrete prema njemu.

— Pa ti znaš da sam ja spreman da učinim sve za tebe — nastavi on. — I, stvarno sve!

Hteo je da je poljubi. Međutim, ona se izmakla.

— Jašemo u Askonu — reče ona. — Odmah!

Skot spusti ruku sa njenog ramena.

— Ako ti tako naređuješ, onda će biti tako! — reče on i uzdahnu.

Kod nje stvarno nije imao sreće. Kada nije bila s tim Mariom, onda bi joj se dopao neki takav nitkov kao što je Šejn. I, to su bili momci koji su uglavnom umeli da iskoriste povoljnu priliku. Međutim, Skotu je već bilo dosta toga i nikako nije mogao da se pomiri da uvek bude u pozadini. Uostalom, sve ono što je ona postigla mora da zahvali njemu. Zašto to ne bi i naplatio? Naravno to se odnosilo na telo ove lepe žene koja mu stalno izmiče!

Odjednom se odlučio. Oklevanja više nema.

Prišao joj je i uhvatio je za rame. Okrenula se prema njemu.

Zagrlio je i pritisnuo grubo svoja usta na njene nežne usne.

Skala je pokušala da se brani.

Međutim, on je bio suviše snažan za nju.

Privukao je još jače sebi i ona je ubrzo prestala da se brani. Izgledalo je kao da je izgubila vazduh.

Tek tada je pustio.

— Zar si poludeo! — viknu ona besno.

Bila je ljuta kao divlja prerijska mačka. Iz njenih očiju sevalo je stotinu munja.

Za trenutak je zastala, a zatim je udarila Skota pesnicom u lice.

Snažni čovek se isceri.

— Pobedili smo! — viknu on kreštavim glasom. — Ali, i pored toga, savetujem ti da više nikad ne uradiš ovako kao što si sada uradila!

— Jeste, pobedili smo — odvrati ona. — Ali, nemoj da ti se dogodi da ponoviš ovo što si sada uradio. Inače, đavo će te odneti!

— Ja sam pobedio — reče on otegnutim glasom. — Ti si samo jahala s nama. Meni treba da zahvališ što smo dobili „gatling”!

Uhvatio je munjevito i privukao je sebi. Poljubio je.

— Zato i mislim da imam pravo na ovo, devojko!

Ona se branila. Njega je to još više uzbuđivalo. Ponovo je zagrio tako snažno da nije mogla da mrdne.

— Ti si moja — dahtao je on. — Moja, razumeš li? Jer, ja te volim. Ali nije samo to. Veran sam ti. Dan i noć sam tu i čekam te dok ti vetropiri kao što je Mario koriste priliku da te iskoriste i još da te varaju. Mene ne možeš da prevariš, Skala. Mario uzima za sebe ceo tvoj deo, a banku u Taksonu ćeš opljačkati samo zato što njemu treba novac. A da li je učestvovao u bilo kom našem pohodu? Nije nijednom!

— On je odjahao u Askonu da ubije Šejna! — prosikta ona.

— Ubiće moga dedu — reče Skot ljutito. — Šejn! Kućkin sin koji te je izdao!

Ljudi su ga zvali. Morao je da pusti Skalu.

— Spremni za pokret! — doviknu ona. — Pokupite konje vojnika! Odmah krećemo!

Kada se Skot okrenuo da vidi gde je Skala ona je već bila nestala u mraku. Kao da je u zemlju propala.

Ugledao je tek kada je počelo da sviće. Sedela je pored Pedra na kolima iza „gatlinga”. Nalazili su se na putu za Askonu.

Njihovi pogledi su se sreli.

Osmehnula se.

Skot se isceri.

Čovek ipak treba da se bori za ono što mu pripada, pomisli on.

IX

Šejn zaustavi konja ispred bodege u Askoni. Sjahao je iz sedla. U selu je bila sijesta. Svi prozori i vrata dućana bili su zatvoreni za vreme ove velike vrućine. Nigde žive duše. Čak su i psi lutalice potražili neku hladovinu.

Šejn uđe u prostoriju gde se nalazio šank.

Mali prozori jedva da su propuštali koji sunčev zrak unutra. U mračnoj prostorji mirisalo je na vino i duvan. Stolice su još uvek ležale na stolovima. Nije bilo nijednog gosta. Pored šanka nalazio se neki debeli momak na klupi i spavao. Očigledno je to bio vlasnik bodege. Zatreptao je očima kada je Šejn prišao bliže.

— Vino? — upita on pospano. — Poslužite se sami!

Šejn uze jedan bokal i nasu sebi vino u čašu.

Bilo je to obično crno vino koje je bilo dosta slabo, ali je dobro prijalo na ovoj nesnosnoj vrućini.

Šejn ispi čašu odjednom i nasu sebi ponovo.

Debeli Meksikanac je bio budan, ali je ostao da leži. Posmatrao je radoznalo Šejna.

— Sigurno dolazite izdaleka? — upita on.

— Iz Nogalesa — odgovori Šejn i okrete se prema njemu.

— Na putu sam za Golf. Kod vas je ovde jako toplo.

— Pustinjak koji živi gore u brdima tvrdi da će biti još toplije i da neće biti kiše. Na poljima je sve sagorelo. Loša vremena, amigo, a sve je skuplje i skuplje.

— A kako onda izlazite na kraj sa banditima? — upita Šejn. — Njihov logor nalazi se u vašoj oblasti. Kada sam stigao ovde imao sam utisak da su se ljudi posakrivali od njih, a ne od sunca.

— Bandolerosi? — upita debeljko i odmahnu rukom. — Kradljivaca i kokošara je uvek bilo.

— Nisam pitao za kokošare — odvrati Šejn. — Govorim o komanči i njenim vukovima. Bar tako je zovu tamo u okolini Nogalesa. Vojska je proterala odande.

Od tih bandita su se bojali ljudi i sa ove i sa one strane granice. Međutim, bodegero se glasno nasmejavao.

— Mi imamo jednog čoveka gore u brdima koji se moli za nas — reče on.

— Pustinjak, zar ne?

Bodegero klimnu glavom.

— Pogodili ste — reče on. — To je jedan neobičan čovek koji nas čuva od svega. Trenutno se bavi kišom. Ljudi nju više očekuju nego što se boje bandolerosa.

Šejn je ispio i drugu čašu.

— Koliko? — upita on i izvadi novac.

Bodegero podiže glavu.

Šejn stavi novac na šank.

— Da li je dovoljno ovoliko? — upita on.

Vlasnik krčme ustade. Očito je bio iznenađen kad je video koliko je novca Šejn stavio na šank.

— Vi se izgleda bojite bandolerosa? — upita on. — Ako je tako onda bolje ostanite u selu i sutra ujutru rano nastavite put. Ovde ste sigurni. Dobro nam došli! Mi u selu imamo policijsku stanicu. Odvedite vašeg konja u hladovinu, senjore. Pre-noćićete kod mene. Cecilija će odmah doći. Ispećiće vam ovčiji but. Uveče ovde svira muzika. Ima i devojaka. Najlepše mlade žene u selu. A one vole Amerikance. Razgovaraću sa policajcima. Mogu vas pratiti jedan deo puta, ako vi to želite.

Devojke, ovčiji but i vino. Nije loša ponuda, pomisli Šejn. Međutim, njemu je ipak bilo jasno da od tog pustinjaka gore u brdima može više saznati nego od ovih ljudi ovde.

— Hvala vam — reče on. — Jako žurim. Na povratku ću svratiti kod vas da probam kakav vam je ovčiji but, a i da pogledam devojke, naravno.

— Propuštate nešto lepo, stranče — reče bodegero.

— Nadoknadiću to u povratku — reče Šejn i nasmeja se. Krenuo je prema vratima. — Neće proći ni četiri nedelja, a ja ću se pojaviti ponovo ovde. Za to vreme devojčice sigurno neće ostariti niti će biti manje lepe nego sada.

Povukao je zavesu i izašao napolje.

Sunce ga obasu svojim vrelim zracima. Osećao se kao da ga je neko udario maljem po glavi. Stao je ispred bodege i pogledao unaokolo.

I gle čuda! Njegovog konja nije bilo tamo gde ga je ostavio. Šta to sada treba da znači?

Opsovao je i još jednom se osvrnuo na sve strane.

Ništa! Nigde žive duše.

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da se ponovo vrati u krčmu. Bio je ljut kao ris.

Ušao je u bodegu. Međutim, ne lezi vraže!

Debeljka više nije bilo. Pored šanka su stajala dva čoveka sa revolverima čije cevi su bile uperene u Šejna.

Mada ih nikad dosad nije video i da stvarno nisu nimalo ličili na bandolerosa pošto su bili lepo obučeni i doterani, Šejnu je odmah bilo jasno da oni pripadaju Skalinoj bandi. Jedan je bio Meksikanac, a drugi Amerikanac.

— Ti si Šejn, zar ne? — upita Amerikanac koji je bio obučen u crno odelo.

Šejn je znao da mora reagovati brzo.

Ovu vrstu ljudi je jako dobro poznao i bilo mu je jasno da se ovde radi o životu ili smrti.

Panterskim skokom nestao je on sa ulaza u prostoriju i pao iza jednog stola. Još dok je padao uspeo je da izvuče svoj „kolt“.

Revolveri dvojice njegovih protivnika prasnuše istog trenutka i olovo polete iz njihovih cevi.

Sevalo je i grmelo.

Prvi meci pogodiše stub na vratima, a sledeći zaparaše das-ku na stolu iza koga je pao Šejn.

Međutim, sada je i Šejn pritisnuo obarač svoga „kolta“.

Dvojica nitkova pucali su već po tri puta kada je Šejn ispalio prvi metak. Ali, on je gađao dobro.

Pogodio je Meksikanca u grudi, ali se njegova druga kug-
la zabila u drvo zida iznad šanka.

Meksikanac posrnu. Ispustio je revolver i zatim se ispru-
žio po podu koliko je dug. Uz to je povukao za sobom stolice
koje su se nalazile pored stola.

Međutim, kockar se munjevito bacio u stranu i začas ne-
stao iza šanka.

Šejn sada prevrte sto da bi imao zaklon.

Za trenutak se sve smirilo. Čovek koji je pucao na Šejna
sada se nalazio u gadnom sosu, jer je Šejn imao dobar pregled
prostora ispred sebe.

Šejn je počeo da gura sto ispred sebe.

Uskoro je njegov protivnik munjevito ustao, pucao i po-
novo se sagnuo iza šanka. Kugla đavolski opasno zviznu iznad
Šejnove glave i odbi se od zida na suprotnoj strani.

Šejn je nastavio da gura sto dalje.

Nitkov je dobro čuo škripanje i sada mu je bilo jasno da
je Šejn sve bliže i bliže. Na kraju je izgubio strpljenje i po-
novo se uspravio.

Međutim, Šejn je to i čekao.

Odmah se oglasio njegov revolver i čovek se ukoči kao da
ga je grom pogodio. Revolver kliznu iz njegove ruke i pade na
šank. Posrnuo je nazad i zatim se naslonio na zid. Uskoro je pao.

Šejn se uspravi.

Meksikanac je stenjao, ali nije mogao ni da se mrdne.

Šejn oprezno pride šanku.

Čuo je neki neobičan šum na vratima. Trgao se i nasloni
se na zid.

— Mario, jeste li ga sredili? — začu se piskav glas.

Ubrzo se otvoriše zadnja vrata. Unutra je ušao debeli krč-
mar. Uplašeno je raširio ruke kada je ugledao Šejna ispred
sebe.

— Zaboga... — promuca on. — Pa...

Šejn nasloni cev svoga revolvra na njegova rebra.

— Gde je moj mrkov? — upita on oštro.

— Iza kuće je. Ali, ja sa ovim nemam ništa, senjore. Ta-
ko mi života!

— Ako nastaviš ovako da radiš onda tvoj život neće dugo

da traje! — viknu Šejn ljutito. — Ima li još ovakvih nitkova ovde u selu?

— Ne! — promuca bodegero i pogleda Amerikanca.

Tog trenutka odjeknuli su koraci. Neko je dolazio sa ulice. Šejn spusti revolver.

Da, to su bila dva policajca. Jedan je bio stariji čovek, a drugi je bio mladić. U njihovim rukama nalazili su se karabini.

Ušli su u bodegu i pogledali Šejna.

— Da li ste vi ubili ovog čoveka? — upita stariji policajac koji je imao čin sarhenta.

— Oni su mene ovde napali — odvrati Šejn. — Ti nitkovi su odveli moga konja. Čekali su me ovde s namerom da me upucaju.

— Nitkovi? — iznenadi se policajac.

— Ovde leži još jedan čovek! — viknu debeljko. — Moramo brzo dovesti don Lope de Vegu.

Mladi policajac pođe napred. Ugledao je Amerikanca.

— Da, živ je — reče on.

— I Meksikanac je još živ — dobaci Šejn.

Bodegero istrča iz prostorije. Hteo je da dovede Lope de Vegu koji, u stvari, nije bio lekar, ali se đavolski dobro razumeo u medicinu.

— Ime! — grmnu sarhento.

Šejn podiže obrve.

— Kako se zoveš, gringo? — upita sarhento piskavim glasom. — Zar sada odjednom ne razumeš naš jezik?

— Zovem se Šejn — odgovori visoki čovek. — Napali su me, a uz to su i moga konja...

— O tvom konju ćemo kasnije razgovarati — prekide ga oštro sarhento.

Ispružio je ruku i dao znak da mu Šejn preda svoj revolver.

Šejn se za trenutak kolebao.

Šta da radi? Mladi policajac mu je držao cev karabina naslonjen na leđa. A osim toga, to su bili policajci!

Pružio je revolver sarhentu.

— Moraćete da pođete s nama — reče sarhento. — Sve ćemo razjasniti u policijskoj stanici. Slažete li se?

Šejn sleže ramenima.

Sarhento pokaza rukom prema vratima.

— Meni je bodegero rekao da se moj konj nalazi iza kuće — reče Šejn.

— Ako je tako, onda ćete ga dobiti ponovo. Ovde u Askoni nikada nikom nije ništa ukradeno. Razumete li? A sada, napred!

Odveli su Šejna preko ulice do policijske stanice koja se nalazila nekoliko zgrada dalje.

Zatvorili su ga u jednu ćeliju.

— Pa šta je ovo sada — bunio se Šejn. — Zašto me hapсите?

— Zato da nam ne bi umakao, hombre — objasni mu sarhento i isceri se. Stavio je ključeve u džep. — Želimo da raz-

jasnimo šta se, u stvari, dogodilo. Međutim, pre toga se moramo postarati o ljudima koje si ti upucao.

Dvojica policajaca su izašli iz policijske stanice.

Šejn sede na tvrdu drvenu klupu.

Tek skoro posle sat vremena pojavio se sarhento.

— Loše ti se piše, gringo — reče on dok je sedao za svoj sto, — Tri čoveka tvrde da si ti pucao kao da si poludeo, zato što ta dvojica nisu hteli da te pozovu na čašu vina!

Šejn ustade i pride vratima ćelije.

— To mora da je neka neslana šala, sarhento — reče on i isceri se. — Pa vi ste već nekoliko sekundi posle pucnjave ušli u bodegu. Da li ste primetili tu trojicu?

— Oni su stajali napolju ispred vrata i drhtali od straha.

— Šta kažete? — upita Šejn ljutito.

Sarhento podiže obrve.

— Ako neko u bodegi puca kao da je poludeo i ja bih što pre pogledao gde su vrata i istrčao napolje iz prostorije — reče on mirno. — Eto, tako su učinili i njih trojica.

— To nije tačno! — grmnu Šejn. — Neka dođu da mi to kažu u lice! Osim te dvojice u bodegi nije bilo nikoga. Tog trenutka kada su oni u mene uperili cevi svojih revolvera i bodegero se nekud izgubio.

— Ta trojica će se pojaviti ovde, pa ćemo videti — reče sarhento. Preturao je po papirima.

— Kada? — upita Šejn.

— To su seljaci koji preko dana rade. Doći će večeras ili sutra uveče. Kad budu imali vremena.

— A gde je moj konj, sarhento?

— Iza bodege smo našli samo dva magarca. A oni pripadaju bodegeru.

Šejn se nakašlja ljutito.

— Meksikanac je mrtav čovek — obavesti ga sarhento posle nekoliko trenutaka. — Ako se ne desi neko čudo da on oživi, onda je to ubistvo, mučaćo. Razmisli malo o tome!

Šejn je mislio da će pući od besa. Bilo mu je jasno da tog tvrdoglavog policajca neće moći da urazumi ni ako bude dubio na glavi. Sigurno je našao tri svedoka mada je u to vreme u selu bila sijesta i u bodegi nije bilo nikog osim krčmara. A njegov mrkov kao da se nekom čarolijom pretvorio u dva magarca! Čudo nad čudima! Šejn je tek sada shvatio u kakav gadan sos se uvalio.

X

Pedro je stajao iza „gatlinga” sa rukom naslonjenom na ručici za okidanje. Odielknuše pucnji. Na drugoj strani ispred stena padala su topole kao da su drvca od šibice.

Ljudi su se radovali. I Skala je bila oduševljena što su se domogli tog novog oružja i što Pedro tako vešto njime rukuje.

— Prekini, Pedro! — doviknu ona veselo. — Dobro je. Biće nam potrebno još municije za neke druge stvari.

Tog trenutka začuo se topot konjskih kopita.

Bio je to Skot sa trojicom Amerikanaca. Ali, šta to treba da znači? Gde su Mario i Heč Solent?

Žamor glasova je prestao. Ljudi su se okupili iza nje.

— Zar Šejn nije bio u Askoni? — upita ona kada je Skot zaustavio konja ispred nje i skinuo šešir.

— Nosim ti tužnu vest, Skala — reče Skot. — Mario je mrtav čovek.

Skala se namršti i uperi pogled u tlo ispred sebe. Oči su joj se ovlažile suzama.

— Znači, Šejn ga je ubio, zar ne? — upita ona.

— Da.

— A šta je bilo sa njegovim prijateljem Hečom?

— Taj Šejn, kućkin sin je i njega upucaao, ali mislim da će se Heč izvući!

Skala se zamislila.

— A šta je sa Šejnom? — upita ona. — Nije se valjda tek tako izvukao kao pas kroz rosu?

— Sarhento ga je uhapsio i on se nalazi u ćeliji.

Skala besno steže pesnicu.

— Sarhento ga neće pustiti — reče Skot i osmehnu se. — Ja sam tom policajcu dao nekoliko zlatnih grumena. Obećao je da će noćas ubiti Šejna. Omogućiće mu da pokuša bekstvo i onda će tog visokog čoveka stići olovo.

— Ne! — viknu Skala.

Skotove oči se raširiše.

— Zar ti želiš da taj nitkov ostane u životu? — upita on.

— Hoću ja lično da ga ubijem! — prosikta ona. — I to ću ga izrešetati „gatlingom”. Uzmi nekoliko ljudi i dovedi to koplje ovamo. A dotle će mi Pedro pokazati kako se rukuje, „gatlingom”.

— Biće bolje da tog đavolskog Šejna skinemo s vrata — odvrati Skot ljutito. — Bolje je da mislimo na druge stvari.

— A, Mario! — prosikta ona.

— Ne znaš šta se dogodilo u Askoni?

— Ne znam, ispričaćeš mi.

— Mario i Heč su odveli Šejnovog konja dok je on u bodegi pio vino i razgovarao sa krčmarom. Oni su njega videli ranije i sve se dogovorili sa bodegerom. Kada je Šejn izašao napolje oni su utrčali u bodegu, jer su očekivali da će se taj visoki čovek ponovo vratiti da pita za svog konja.

— I, da li se vratio?

Skot potvrdno klimnu glavom.

— Pa, kaži već jednom! — viknu ona.

Skot se namršti.

— Njih dvojica nisu uspeli da ga pogode, ali on njih jeste — objasni joj on.

Skala udahnu vazduh i okrete se u stranu.

— Dovedite ga ovamo! — prosikta ona.

— Ako ti to narediš mi ćemo ga dovesti.

— Naređujem! — viknu ona.

— U redu! — reče Skot i raširi ruke. — Dovešću ga ovde.

— Onda uzjaši konja i kreni! Ja čekam. Uskoro će sunce zaći iza bregova.

Skot se vinuo u sedlo. Dao je znak svojim pratilcima i uskoro su zajedno poterali konje prema Askoni.

Skala se uputi prema kolima gde se nalazio Pedro. On joj je

objasnio kako se rukuje „gatlingom”. Ljudi su stajali unaokolo i slušali.

Uskoro je Skala nanišaniła jednu topolu. Povukla je obarač. Suviše brzo. Rafal je pogodio stene pored drveta.

Pedro obrisa rukom čelo.

— Povuci obarač, ali polako — objasni on. — Pokušaj još jednom!

Ponovo je nanišaniła.

Ovog puta je pogodila. Ljudi su bacali šešire i klicali od radosti.

Skala skoči sa kola. Smeškala se.

Sunce je već bilo zašlo.

— Donesi uže, Pedro! — doviknu Skala. — Njime ćemo tamo preko vezati Šejna.

Smrklo se. Uskoro je noć svojim tamnim krilima pokrila doline i bregove.

Vratio se i Skot. Ali, samo sa svojim ljudima.

— Šta to treba da znači? — doviknu Skala ljutito. — Zar taj sarhento traži još više da se plati? Neće ništa dobiti! Osedajte moga konja!

— Došli smo suviše kasno — objasni joj Skot. — Sarhento je već bio ubio Šejna. Kada smo stigli u selo njegov pomoćnik se već spremao da zakopa Šejna.

Oda ga je pogledala u oči i podbočila se.

— Ti si ga ubio! — viknu ona. — Priznaj! Ti si ga upucao još dok se nalazio u ćeliji!

— Nisam! — tvrdio je Skot. — Evo, možeš pitati ljude. Dok smo čuvali stražu ispred policijske stanice vratio se sarhento. Preko njegovog ramena nalazio se kaiš karabina kojim je upucao tog nitkova Šejna. Zar je trebalo da se bunim? Pa, ja sam ga i zamolio da to uradi!

— U celoj toj priči tačno je jedino to da pomoćnik policajca sada sahranjuje Šejna.

Jedan čovek je doveo njenog konja.

— Odjaši u selo i razgovaraj sa sarhentom — predloži joj Skot.

Okrenula se besno.

— Krećemo! — naredi ona. — Jahaćemo u logor.

Logor se nalazio samo nekoliko milja od Askone tamo gore u brdima.

Bila je skoro ponoć kada su stigli u kotlinu.

Ljudi su se okupili sa bakljama u rukama. Klicali su radošno kada su ugledali „gatling”.

Elfego je stajao iza Skale i čekao dok su se ljudi rukovali s njom. Okupili su se na slobodnom prostoru između šatora i stena gde su se nalazile pećine koje su koristili za smeštaj.

— Namestio sam vaš ležaj u jednoj pećini, senjorita — reče Elfego.

Pružila mu je ruku i krenula s njim.

Jedno veliko krzno visilo je na ulazu. Na stolu je gorela lampa.

Mladić joj je pomogao da skine čizme, a zatim mu je rekla da je ostavi samu.

Bila je umorna. Nije htela ništa ni da pije ni da jede.

Počela je da se svlači.

Međutim, odjednom se u pećini stvorio Skot.

Gledala ga je bez reči.

On se osvrnuo unaokolo i iscerio se.

— Kako je samo lepo namestio ovu prostoriju taj momak — reče on.

Skala se namršti.

— Pređi na stvar! — reče ona grubim glasom.

— Biće bolje da popijemo jednu bocu vina. Ima mnogo toga o čemu treba da se dogovorimo.

— Dođi sutra. Umorna sam i hoću da spavam.

— Znači, teraš me odavde?

— Skote, ovo je prostorija u kojoj ja živim!

Stao je ispred nje. Njegov dah je milovao njeno lice. Osetila je šta on od nje očekuje.

— Ja mislim na Maria — reče ona tiho.

Skot uzdahnu. Uhvatio je za ramena i privukao je sebi.

— Nema ga ovde — reče on. Glas mu je drhtao od uzbuđenja.

Odgurnula ga je od sebe.

— Ostavi me na miru! — viknu ona. — Inače, uzbudiću ceo logor.

— I ti misliš da će neko doći da ti pomogne? — upita on i nasmeja se glasno.

— Svi će za tren oka doći ovamo. Možda jedino neće tvoji prijatelji. Međutim, njih nema mnogo.

Pogledao joj je u oči.

— Ne smeš to da mi uradiš, Skote! Ako se ovde pojave ljudi, ja ću narediti da te vežu ispred „gatlinga” zato što si na silu...

— Pa nećeš valjda stvarno da narediš da me upucaju — reče on i isceri se.

— Izgleda mi da si ti rešio da me na silu primoraš da spavam s tobom. I to baš onog dana kada je Mario ubijen. Zar ne bi mogao da pričekаш da te ja pozovem?

— Ti nisi volela Maria.

Sklopila je oči.

— Odlazi!

Skot je polako izašao iz pećine.

Skala se skinula i legla u krevet. Zaspala je odmah.

Posle izvesnog vremena u prostoriju je ušao Elfego.

Izgovorio je njeno ime i kada se ona nije probudila on je ugasio lampu i legao ispred ulaza u pećinu.

Ujutru je probudio i doneo joj doručak.

Uskoro se pojavio Skot. Zastao je na ulazu sa šeširom u ruci i osmehnuo se.

— Dobro jutro! — doviknu on veselo.

— Sedi! — reče ona.

On je mirno prišao i seo na stolicu.

— To da opljačkamo banku u Taksonu bila je Mariova ideja — reče on posle nekoliko trenutaka. — Ja još uvek mislim da je to dobra ideja.

— Najpre neko mora da odjaše u Takson i raspita se da li u banci ima novca.

— To te je ubedio onaj nitkov Šejn da bi dobio u vremenu. Zaboravi ga već jednom. On je mrtav čovek.

— Ja ću odjahati u Takson. Hoćeš li i ti sa mnom?

— Ne smem se tamo pojaviti.

— Onda ću povesti Amerikance.

— Najbolje je da pođu Hendrik i Semjuel — predloži on. Klimnula je potvrdno glavom.

— Slažem se — reče ona.

— A da li želiš da ja okupim ljude i da krenemo za vama zajedno sa „gatlingom”?

— Nije potrebno — odvrati Skala. — Čim budem saznala ono što me interesuje ja ću poslati Hendrika da te obavesti.

XI

Šejn je za svoj život i slobodu platio pet hiljada dolara. On je dobro video da je Skot stavio tri hiljade dolara na sarhentu sto. Šejn je svakako morao da plati više da bi spasao svoju glavu!

Kada je ponudio sarhentu pet hiljada dolara policajac se umalo nije onesvestio. Nasmejao se i klimnuo glavom. Sve je sada bilo dogovoreno.

Šejn izađe iz šume i mahnu šeširom.

Sarhento ga je primetio. Poterao je svoga konja prema mestu gde je stajao visoki čovek.

Policajac više nije imao uniformu na sebi. On je pored svoga konja vodio i Šejnovog mrkova.

Kada se zaustavio ispred visokog čoveka i sjahao, Šejn je prihvatio uzde oba konja. Vezao ih je za jedno drvo.

— Jašite kroz celu šumu, senjore — objasni mu sarhento. On sada doduše to više nije bio pošto je samog sebe otpustio iz službe. — Zatim krenite na zapad. Neće proći dugo vremena, a vi ćete ugledati dim iz čumurane pustinjaka.

— Hvala, amigo! — osmehnu se Šejn.

Sarhento odveza svoga konja.

— Vi ćete se držati svoje reči, Šejne, zar ne? — upita on. — Sećate se šta smo rekli. Nećete ništa preduzimati dok ja ne pređem granicu, a nećete ništa ni odati!

Šejn se osmehnu i pruži mu ruku.

— Imate moju reč i biće tako, senjore.

Sarhento se jako obrađovao bogatstvu koje je dobio. Jedino se bojao da će ta đavolska komanča Skala sa svojim vukovima poći u poteru za njim kad saznaju da Šejn nije upucan.

Pozdravio se još jednom sa Šejnom i poterao konja.

Šejn ga je otpratio pogledom. Pomislio je na one u Vašingtonu. Šta li će samo reći kada im on na njihov račun stavi pet hiljada dolara? Međutim, on je imao još da dobije za „gatling”. Ali sada više nije imao novca. Snaći će se za izvesno vreme dok sasvim ne isprazni džepove. A onda, kako bog da!

Uzjahao je mrkova i poterao ga kroz šumu.

Pustinjak je bio monah. Šejn ga je našao ispred njegove čumurane gde je odabirao drva.

Tek kada je sjahao Šejn je primetio da je taj čovek Amerikanac.

— Halo, zemljače! — pozdravi ga on.

Čovek je bio još dosta mlad. Mršav, visok momak! Povukao je kapuljaču sa obrijane lobanje i pogledao Šejna. Namršio se.

— Kako ste me pronašli i šta tražite ovde? — upita on.

— Ja se zovem Šejn. Došao sam ovamo po nalogu američke vlade.

— Nisam ni Amerikanac ni Meksikanac. Posvetio sam svoj život religiji.

— Ali i religija služi ljudima, brate — reče Šejn. — Ja tražim jednu bandu krvoločnih nitkova čiji je vođa jedna žena. Oni teroriju poštene ljude i sa ove i sa one strane granice.

— Komanča i njeni vukovi, zar ne?

— Pogodili ste.

— Ne znam ništa.

— Ti banditi u poslednje vreme navraćaju u ovaj predeo — reče Šejn. — Gde su?

— Odjašite u Askonu. Tamo je policijska stanica.

— Brate, vi prodajete drveni ugalj. Nemojte obilaziti oko te stvari kao mačak oko vrele kaše. Čovek kao što ste vi ipak čuje sve! Da li se, možda, bojite bandita? Verujte mi da neću nikom na ovom svetu reći da sam bio ovde kod vas.

— Otkud ja mogu biti siguran da vi govorite istinu?

— Pomislite samo na to koliko je ljudi ubila ta banda i koliko će ih još poubijati. Neko kao što ste vi morao bi za to ponešto i da rizikuje.

— Da li ste nešto već jeli?

— Nisam.

— Idemo u kolibu.

Dvesto jardi iza ćumurane, sakrivena u žbunju, nalazila se koliba.

Monah i Šejn su jeli i pili. Posle toga je monah opisao put kojim će doći do kotline gde se nalazi komanča sa svojim vukovima.

— Ti bandolerosi se uvek vraćaju u kotlinu koja im je nekada služila kao sklonište.

Šejn klimnu glavom. Monah je odjednom nastavio da govori o svemu što je znao.

— Pre pola godine ovde kod mene su bili konjanici iz garnizona u Hermosiljo. Pokazao sam im put koji vodi u kotlinu. Oni čekaju da im ja javim čim se bandolerosi pojave ovde u ovom kraju. Uzjašite konja i krenite u Hermosiljo. Tamo ćete reći oficirima da ste bili kod mene i da vas ja šaljem.

Hermosiljo je bio daleko. Šejn bi morao da jaše čitavih četrnaest dana da stigne tamo. A osim toga i ako stigne, ko zna da li će se komandant garnizona odlučiti da pošalje vojnike u ovu beskrajnu pustinju. Komanča i njeni vukovi se nisu zadržavali dugo u jednom logoru.

Šejn se idućeg jutra oprostio od monaha koji je blagoslovio i njega i njegovog mrkova i pozeleo im srećan put.*

A to je bilo ono što je Šejnu bilo potrebno. Sreća! Možda će je i biti. Uostalom, sada će morati da se osloni na samog sebe. On tog trenutka nije znao da su poručnik Forster i nje-

govori ljudi već bili nastradali i da ih više nema među živim ljudima!

Poterao je konja prema jugu kroz brdoviti predeo.

Već u podne je naišao na stazu kojom su prolazile mazge na putu za Meksikali. Ona je vodila kroz kotlinu, i to je bio stari put koji se poslednjih dvadesetak godina nije koristio pošto su izgrađeni novi putevi kojima su jurile kočije i prolazila kola sa teretom.

Ovde visoko u brdima vrućina je bila podnošljiva.

Ipak, Šejn je odveo konja u hlad da se životinja malo od-
mor. Jer, to je bio put za mazge i magarce, a ne za konje. Mrkova je sigurno smetalo to što je gazio samo kamen koji se često ronio ispod njegovih kopita.

Šejn je potražio jedan pogodan kamen i seo.

Uskoro je čuo jahače! Uzeo je pušku u ruke.

Nije bilo sumnje. Dolazili su iz kotline.

A onda ih je ugledao! Jahali su jedan za drugim. Ispred njih bila je žena! Pozadi su se nalazila dva Amerikanca.

Skala i dvojica njenih bandita!

Šejn se osvrnuo da vidi gde je njegov mrkov. Konj se nalazio u žbunju i niko ga ne bi primetio ko ne zna da je životinja tu.

Šejn se sagnuo. Podigao je cev „vinčesterke“.

Skala i njena dva pratioca projahaše brzo pored njega.

Međutim, to je bio trenutak da se nešto preduzme!

— Stoj! — grmnu on.

Njih troje zaustaviše konje.

— Sjašite! — naredi Šejn. — Samo jedan pogrešan korak i vi ćete se naći na putu za pakao.

Dva čoveka i Skala sjahaše i okrenuše se prema njemu. Skaline oči se razrogačiše od iznenađenja.

— Pa to je Šejn! — viknu ona.

Šejn se nije iznenadio. Ona je mislila da je on mrtav čovek. Ukočila se od straha.

Njeni pratioci su ipak bili nitkovi koji su prošli sito i rešet. Odmah im je bilo jasno da se pred njima nalazi njihov protivnik koga se đavolski treba čuvati.

Čovek sa puškom u rukama! Svaki revolveraš bi pomislio da ima neku šansu.

— Skinite pojaseve sa revolverima! — naredi Šejn strogo.

Oni su reagovali munjevito. Potegli su revolvere i pucali.

Šejn brzo skoči u zaklon. Pucao je.

„Vinčesterka“ je grmela. I svako olovo je pogodilo cilj.

Dvojica revolveraša nisu uspeali da po drugi put ispale metke. Srušili su se pored svojih konja i više se nisu micali.

Šejn je za trenutak zastao. Pogledao je Skalu.

Ona je bila obučena u muško odelo i imala je revolver za pojasom. Izgleda da ga je zaboravila.

Šejn joj priđe.

Zagledala se u njegovo lice.

— Znači, ti si još u životu, Šejne? — upita ona kao da ne veruje svojim očima.

— Pa, izgleda da je tako — reče on i isceri se.

— Dala sam ti sve što si želeo — viknu ona. — Novac za „gatling”, moje poverenje i ljubav! Ali, ti si me izdao!

— Bila je to igra s obeleženim kartama — odvrati on brzo. — Od samog početka, draga moja. Postavlja se pitanje ko je tu prevareni, a ko je drugog prevario?

— Ja sam bila poštena prema tebi!

— Onda nemaš dobro pamćenje!

— Šta ti hoćeš, Šejne? Nameravaš li da me ubiješ? Time ništa nećeš postići. Stotinak je ljudi sa svojim porodicama koji su se razočarali u život i koji ne mogu nikako drukčije da opstanu na ovom svetu nego ovako kako je sada. Ako nešto pred-uzmeš onda ćeš ubiti i njih, a ne samo mene.

— Vi se nalazite u bekstvu. Povukli ste se u ovaj zabačeni kraj. Međutim, šta ćete dalje da radite? Uskoro neće biti ni ove mišje rupe za vas.

Ona divlje odmahnu glavom.

— Mi ne bežimo! — viknu ona i isprsi se. — Ostaćemo tu gde smo. Sada imamo i „gatling”.

Šejnu je zastao dah. Pomislio je na poručnika Forstera, Čarlija i Volta. Ti ljudi su sada mrtvi!

— Da! — viknu ona. — Od konjanika niko nije ostao u životu. Uz to smo uzeli „gatling”. Verovao ti to ili ne, ali tako je.

— Ne verujem!

— Odjahaćemo u logor, Šejne. Tamo ćeš videti „gatling”. Ja sam lično pucala njime. Šejne, ti i ja pripadamo jedno drugom. Ja to dobro znam. A morao si to i osetiti. One noći!

— Ta noć mi je donela jako mnogo glavobolje, mučaka. A njoj možeš i da zahvališ što sada nisi upucana zajedno s tvojim pratiocima.

Zagledala se u njegove oči.

— Šejne — prošaputa ona — imam nameru da stvorim jedno kraljevstvo. Za tebe i mene!

Visoki čovek se setio kako je proveo divne trenutke s njom. Otad skoro da nije bilo dana niti noći da ne pomisli na nju. Uvek su mu se misli vraćali na vreme koje je proveo pored nje. U njegovim rukama bila je topla i vatrena. Željna zagrlja-ja i spremna da mu pruži sve.

Pomislio je na to šta on u stvari očekuje od života. Zar ova žena nije dovoljan razlog da se jednom već preda i zaplovi u mirne bračne vode? Šta bi na to rekli oni tamo u Vašingtonu? Sigurno bi kroz njihove tvrde lobanje teško mogla da prodre istina o tome da se jedan njihov čovek zaljubio. Kako je to moguće? Staviti lisice na ruke banditima, a zaljubiti se u njihovog vođu?

Kao da mu je pročitala misli.

Prišla mu je bliže i zagrlila ga.

— Visoki čoveče — prošaputa ona. — Ti stvarno i ne slu-tiš koliko te ja volim. Veruj mi!

Šejn je bio pobeđen. Više nije imao nameru da se brani.

Tu više nije moglo biti sumnje. Morao je imati, ali gde? Iza njih su se nalazila dvojica mrtvih revolveraša. Ipak, on je uzeo u naručje vitku ženu i poneo je prema mestu gde su se nalazili konji. Tu je rasla visoka trava.

Počela je da ga ljubi i miluje njegov vrat. Nežno i strasno. Drhtala je dok joj je skidao pantalone.

Njena koža je bila tamna i mekana. Šejn je zaboravio sve oko sebe. Kakav zadatak iz Vašingtona! Pred ovim grudima nema usupanja! Usne, tamna kosa i krupne oči! A obline!

Ubrzo je osetio njen topli dah. Njihova tela su se spojila.

XII

Skot je koračao ljutito tamo-amo ispred ulaska u pećinu.

Ljudi iz logora su se bili okupili i gledali dva konja na kojima su bili privezani mrtvi revolveraši Hendrik i Semjuel.

Niko nije znao ko je tu dvojicu upucao. Nije bilo tragova da se krene u poteru. Najgore od svega je bilo to što je Skala nestala bez traga i glasa.

— Mora da je ona sama lično upucala te Amerikance zato što su pokušali da joj se približe — uzviknu jedna Meksikanka, koja je držala dete u naručju. — Verovatno se sada boji da ćemo mi tražiti da nam kaže šta se dogodilo.

— Smiri se, Agedin! — grmnu Pedro.

On je bio njen suprug. Vodio je grupu koja je jahala do hacijende udaljene dan jahanja da bi nabavio brašno. Tako su i naišli na upucane Amerikance.

Skot se trže i pogleda Pedra.

— Izgleda da su se ovde pojavili neki drugi momci dok smo mi bili odsutni. Oni su odveli Skalu.

— Ali, onda bi nam stanovnici Askone nešto rekli o tome — reče Pedro zamišljeno.

— Možda su se uplašili tih nitkova i ne smeju da pisnu — odvrati Skot ljutito. — Uostalom, mi se lepo slažemo sa ljudima u Askoni.

— Moramo potražiti te kućkine sinove! — dobaci Anselmo. — To smo dužni Skala.

— I Hendriku i Semjuelu! — reče jedan od Amerikanaca.

— Odjahaću u Askono i tamo ću malo da propitam policajca i bodegera! — režao je Skot ljutito. — Teško njima!

Pozvao je petoricu muškaraca.

— Krenućete sa mnom! — viknu on. — I, neka me đava nosi ako ne saznamo da se tu nalazi neka banda, a mi za to ne znamo.

— Da li da ja još jednom krenem sa ljudima na hacijendu? — upita Pedro. — Potrebno nam je još brašna.

— Ti nećeš ići! — viknu Skot. — Umesto tebe jahaće Kilroj. On je već bio tamo i zna kako treba da se razgovara sa vlasnikom hacijende. Kilroj će na hacijendi pitati za te nitkove i ako ih pronade zavrnuće im šiju ako oni ne žele da propevaju.

— Možeš se pouzdati u mene, Skote! — reče Kilroj odlučnim glasom. Otišao je da osedla svoga konja.

Pedro pogleda Skota.

— Podeli ljude u pet grupa po deset muškaraca! — reče Skot i stavi ruku na Pedrovo rame. — Pretražite sve unaokolo. I tamo gore na severu. Uхватite te lupeže i zavrните im šiju. Vratite Skalu ovde. Ako je to neka jača jedinica, onda

se vratite. Nemojte dozvoliti da vas vide. A onda VAJA KON DIOS!

Pedro se isceri.

— „Gatling”? — viknu on.

Skot klimnu glavom.

— Nema milosti! — viknu on. — Krenite! Mrtve ljude pokopajte.

Samo tri minute kasnije jahao je on sa petoricom bandita prema Askoni.

Kada su stigli u malo brdsko selo sijesta je već bila završena i Askona je ponovo oživela.

Mladi policajac je sedeo u senci ispred policijske stanice. Ustao je kada je video ljude koji dolaze.

— Gde je sarhento? — upita Skot. — Moram da razgovaram s njim.

Mladić sleže ramenima.

— Ne znam, senjore — odgovori on zabrinuto. — Nema ga već dva dana. Nije se pojavio ovde na službi ni juče, a ni danas. Bio sam i u njegovoj kući. Nema ga ni tamo.

— Znači, nestao je!

— Baš tako, senjore. Od juče ujutru ga niko nije video. Pitao sam ljude. Ništa. Uveče je sedeo u bodegi. To mi je ispričao bodegero. Nije imao običaj da nekud odjaše, a da se prethodno ne javi. Mi imamo komad krede i uvek napišemo gde nas neko može naći. Međutim, sada na vratima nema ništa.

Skot je sjahao.

— Ti poznaješ Skalu, zar ne? — upita on. — I ona je juče nestala. Da li ovde u okolini postoji neka banda koja u poslednje vreme luta ovim predelom?

Oči mladog policajca se razrogačiše.

— Ne! — odgovori on odlučno. — Da je tako onda bi to meni bilo poznato. Da li vi mislite da je sarhento možda ubijen?

— Sve je moguće! — viknu Skot. — A da li je u poslednje vreme u okolini bilo nekih napada, krađa i drugih nestašluka?

Policajac odmahnu glavom.

— Možda se ti bojiš da o tome pričaš sa mnom? — upita Skot i stavi ruku na rame policajca. — Ti si pod našom zaštitom. Ako se neko usudi da digne ruke na tebe tome ću ja lično zavrnuti šiju. Dakle govori!

Mladi Meksikanac odmahnu glavom.

— Al, mister Skote, ja se ne bojim nikoga — reče on. — Ovde se stvarno ništa nije dogodilo, a nikada nije bilo slučajeva da nestane čovek tako iznenada.

— Biće bolje da razgovaramo sa bodegerom — predloži jedan od Skotovih pratilaca. — Ovaj ovde je policajac. Šta on može znati? Ništa!

— Ako nešto znaš i ako nešto saznaš onda dođi kod mene — reče Skot. Potapšao je mladog policajca po ramenu. — Možeš poslati i glasnik. Ti znaš gde se nalazi naš logor.

Mladi čovek klimnu glavom.

Skot se vinuo u sedlo.

Poterali su konje prema bodegi.

— Stvarno ne mogu da budem pametan — reče on. — Ljudi koji su ubili Hendrika i Semjuela i odveli Skalu možda imaju neke veze i sa nestankom sarhenta.

— Ako su nam se u ovoj oblasti pojavili konkurenti, onda ćemo ih pronaći — reče stariji čovek koji je jahao pored Skota.

— Možda su Skalu odveli neki lovci na žensko roblje! — dobaci jedan drugi čovek.

Skot se okrete prema njemu.

— Zaveži pogana usta! — viknu on. — Ako ne znaš da kažeš nešto pametno onda čuti, magarče!

Svi su učitali. Bili su iznenađeni i zaprepašćeni kako je Skot reagovao na sasvim bezazlene reči jednog čoveka.

Stigli su u bodegu. Ušli su unutra i stali pored šanka.

Bodegero im je služio vino. U to vreme u krčmi nije bilo mnogo gostiju. Cecilija, starija sestra bodegera, brinula se o njima.

— Sarhento je nestao — reče Skot. — Šta ti misliš o tome?

— Nije to njegov običaj da ode na nekoliko dana, a da prethodno ne javi kuda je krenuo. Međutim, možda je izjahao i uz put naišao na nekog glasnika sa neke od hacijenda koji ga je pozvao da nešto sredi. A hacijende su daleko odavde.

— Međutim, nestala je i Skala — reče Skot. Ispričao mu je kako je otišla i više se nije vratila.

Debeljko se namršti.

— Za ime boga, pa šta je to? — promrmlja on.

— Da ovde nije prošla neka banda kokošara? — upita Skot kao uzgred.

Bodegero se osmehnu.

— U našoj oblasti? — upita on. — Pa da se pojavila onda bih ja to već znao. Nešto tako se ne može sakriti.

Skot se munjevito nagnuo napred i zgrabio debelog Meksikanca za gušu.

— Ne može se sakriti! — viknu on ljutito. — Možda ti to nećeš da odaš?

Bodegero se prepao. Valjda se nikad dosad nije toliko uplašio za svoj život.

— Skote — dahtao je on. — Uvek smo imali poverenje jedan u drugog. Odjašite do pustinjaka. On će ti reći isto što i ja. Ovde nema drugih. Vi ste jedini. Veruj mi.

Skot ga pusti. Ispio je čašu vina i pogledao svoje ljude.

Stari čovek odmahnu glavom.

— Taj pustinjač živi gore u brdima — reče on. — Suvije je daleko. Iznenadiće nas noć. A onda u tom bespuću možemo polomiti vratove. Osim toga, mi nemamo mnogo vremena na raspolaganju. Moramo se vratiti.

— Ja ću vas odvesti do pustinjaka — ponudio se bodegero. — Znam jedan siguran put.

— Čemu to? — upita Ves. — Šta onda ako pustinjač ne zna da nam kaže ništa.

Ipak, Skot je već bio odlučio. Osećao je čudan nemir.

— Sedlaj svoga konja! — reče on bodegeru.

Krčmar je kratko razgovarao sa Cecilijom, a zatim iza-

šao iza šanka. Nešto malo kasnije izjahao je on sa bandolero-
sima iz mesta i poveo ih prema šumi.

Ljudi nisu bili baš oduševljeni ovim napornim jahanjem.
Išli su strmom stazom i svako je morao biti jako oprezan.

Već se smrkavalo kada su stigli do pustinjakove ćumurane. Cela šuma je mirisala na dim.

Ljudi su kašljali kada su stali ispred kolibe.

Debeli bodegero sjaha. Prišao je vratima i počeo da lupa vrata.

— Hej, prijatelju! — doviknu on. — To sam ja, bodegero iz Askone.

Dugo je čekao odgovor. Okrenuo se nazad.

— Možda se boji zato što nas ima tako mnogo — reče on i sleže ramenima.

— Provali vrata! — naredi Skot.

Debeli Meksikanac je ponovo lupao na vrata.

Ništa. Unutra se niko nije mrdao.

— Samo trenutak — reče on — da ja nešto vidim.

Otišao je iza kolibe i ubrzo se vratio.

— Nije ovde — obavesti ih on. — Nedostaju magarci.

Ves opsova.

— Onda nam ništa ne preostaje nego da se vratimo nazad! — viknu on ljutito.

— Provali vrata! — reče Skot bodegeru.

— Ali on je pobožan čovek i...

— Razvaljaj vrata, kad kažem! — prekide ga Skot ljutito.

Dva čoveka sjahaše. Bacili su se na vrata zajedno sa bodegerom.

Uskoro je ulaz bio slobodan. Prvi je u kolibu zavirio bodegero.

Međutim, on se trgao i brzo se vratio natrag.

— Pa to je Skala! — viknu on i pokaza rukom prema sobi. — Vezana je i usta su joj zapušena.

Skot munjevito skoči iz sedla. Protrčao je kroz ulaz i ušao u kolibu.

Došao je do kreveta na kome je ležala Skala i presekao užu kojim je bila vezana.

— Sredićemo mi tog pasjeg sina — režao je on besno. — Kuda je otišao?

Pri tom je mislio na pustinjaka.

— To je bio Šejn — reče Skala, trljajući svoje udove.

Skot se trže. Kao da nije verovao svojim ušima.

— Šejn? — upita on. — Da li sam ja to dobro čuo. Pa, on je mrtav čovek!

— Nije mrtav — odvrati Skala. — Sarhento ga je pustio da ode pošto mu je Šejn dao pet hiljada dolara.

— Prokleti pasji sin, taj sarhento! — viknu Skot.

Svi su psovali policajca.

— A gde su oni? — upita Skot.

— Šejn je otišao u naš logor da onesposobi „gatling” — odgovori Skala. — Pustinjak je krenuo u Hermosiljo da bi obavestio garnizon da se mi nalazimo u kotlini.

Ljudi su se ukočili kao da ih je grom pogodio. Svi su čekali.

Skala je ustala. Poljubila je Skota.

Skot se trže i ustuknu korak nazad.

— Hvala ti što si došao i što si me spasio — reče ona.

— A gde je sarhento? — upita Skot. — Nestao je pre dva dana bez traga i glasa. Da nije krenuo zajedno sa pustinjakom?

Skala odmahnu glavom.

— Ne znam — reče ona. — Nisam ga videla.

— Pa to je jasno — dobaci stari jahač. — Šejn je ubio sarhenta da bi povratio svoj novac!

— Moramo što pre krenuti u logor! — viknu Skala.

— Kada je Šejn otišao? — upita Skot.

— Jutros me je doveo ovamo — odvrati Skala. — Zatim su on i pustinjač krenuli.

— Mislim da će biti dobro da ga sačekamo ovde — reče stari čovek. — On će se sigurno vratiti da odvede Skalu.

— Jašemo u logor! — viknu Skala. Ona je imala dosta vremena da razmisli o svemu. — Možda ćemo ipak uspeti da stignemo tamo na vreme da bismo sprečili Šejna da se uvuče u logor i da onesposobi „gatling”. Taj lisac će sigurno sačekati noć. Isto tako moramo poći u poteru za tim pustinjakom. On ne sme da stigne u Hermosiljo!

— Možda da krenemo za Šejnovim tragom? — predloži Skot. — I da zavrnem šiju tom kućinom sinu.

— Nama je najpreči „gatling” — viknu Skala. — Posle ćemo potražiti tog pobožnog čoveka, pustinjaka i sredićemo ga, a zatim ćemo krenuti u poteru za Šejnom. Naravno, ako ga ne uhvatimo u našem logoru.

Vinula se u sedlo konja koji je pripadao starom čoveku. A on se smestio na leđima konja koga je jahao Skot.

Tamna noć još uvek nije bila spustila svoja krila. Bodegero je krenuo prvi.

XIII

Sumrak se nadvio nad kotlinom. Šejn je skoro ceo dan posmatrao šta se dešava u logoru bandita.

Mnogi muškarci su odjahali. Međutim, bilo ih je još uvek dosta da mu prirede đavolski opasan prijem. Ipak, morao je biti rezan!

Farmerska kola na kojima se nalazio „gatling” stajala su pored stene pored poslednjeg ulaza u pećinu. Tu se nalazio slobodan prostor oko koga su bili postavljeni mnogobrojni šatori. Veliki i mali!

Tamo malo dalje tekla je bistra voda potoka gde su žene još uvek prale rublje.

Deca su se igrala sa psima, a ljudi su u grupama sedeli pored vatre između šatora.

Šejn je dobro osmotrio mesto gde se nalazio stražar pored koga je morao da prođe. Odmah je ocenio da je to neki crvenokožac koji se priključio Skalinoj bandi.

Visoki čovek se pritajio na zemlji. Puzio je polako pre-

ma Indijancu. U njegovim rukama nalazila se „vinčesterka” spremna da svakog trenutka izbací olovo iz svoje cevi.

Međutim, ne lezi vraže! Kada je Šejn već bio na domak cilja ispod njegove čizme se odroni neki kašnenčić. Nije bio veći od oraha, ali Indijanac je to čuo.

Ustao je i natakao šešir na čelo. Vrebaó je.

Skoro u istom trenutku, izgleda, da je otkrio Šejna.

Visokom čoveku nije preostalo ništa drugo. Munjevito se bacio napred u nameri da pogodi protivnika u bradu. I, uspeo je!

Crvenokožac pade na zemlju. Nije uspeo ni da pisne.

Šešir Indijanca skotrljao se niz obronak čak tamo dole do logora. Međutim, na to niko nije obraćao pažnju.

Šejn je zgrabio čoveka za ramena i povukao ga gore na ravno mesto. Bojao se da on ne krene za svojim šeširom, a njega bi ostali sigurno primetili.

Noć je polako širila svoja krila. Šejn se oprezno po mraku spuštao dole u logor. Vetar je bio promenio pravac i sada je nosio sa sobom miris dima vatre koja je plamtela.

Kod „gatlinga” nije bilo stražara. Opasno oružje nalazilo se negde na sredini kampa.

Šejn se kretao polako i oprezno pored stena. Tek kada je stigao do farmerskih kola on je čuóno.

Stigao je do „gatlinga”. Najbliža vatra sada se nalazila skoro na dohvat ruke. Pored nje su sedeli ljudi, pili vino i vriskali. Vatra je osvetljavala kola.

Šejn se sagnuo i uvukao se ispod šatorskog platna.

Taj đavolski narednik Čarli je bio stvarno dobar momak. Delovi „gatlinga” su mogli da se pokreću brzo i bešumno. Šejn odvrnu glavni zavrtnanj i stavi ga u džep.

Noćnu tminu zaparao je odjek konjskih kopita.

Odjeknuli su radosni uzvici i prasnuse prvi pucnji.

Šejn se trže. Da nisu, možda, namenjeni njemu? Možda su ga otkrili?

Jahači su zaustavili konje ispred logorske vatre i ljudi su ustali.

Tog trenutka Šejn je čuo Skalin glas. Opsovao je.

Svi u se okrenuli prema mestu gde se nalazio „gatling”. Jahači su poterali konje prema farmerskim kolima.

Šejn ustade.

Jahači zaustaviše konje u pesku.

Za trenutak je zavládala grobna tišina.

Šejnu nije bilo potrebno ni minut vremena da spremi „gatling” za paljbu. Međutim, u mraku to svakako ne bi uspeo.

— Vraćajte se svi nazad, ili ću pucati! — grmnu on.

Nastalo je komešanje. Bandolerosi su nestali u mraku.

Šejn brzo siđe sa kola. Potrčao je pored stene. Morao je reagovati munjevito da bi iskoristio zbunjenost bandita i pred-uhitri one koji će želeći da ga opkole.

Uspeo je da stigne na vrh obronka kada je dole u dolini nastao pravi pakao!

Svi su pojurili prema „gatlingu”. Jedan od bandita se popeo na kola.

Onesvešćeni crvenokožac je još uvek ležao na zemlji i nije se micao. Šejn protrečao pored njega.

Šejn se vinu u sedlo svoga konja. Banditi su već bili krenuli u poteru za njim.

Poterao je polako mrkova da ne bi odao mesto gde se nalazi, pošto još uvek nije bio izvan dometa pušaka.

Međutim, izgleda da su ga ipak čuli, a možda su ga i videli. Čuli su se uzvici, a zatim prasnuše i pucnji.

Šejn je jahao dalje. U brzom galopu stigao je do visokih stena i skrenuo u stranu.

Jahao je prema jugu da što pre stigne do puta.

Razmišljao je o tome kako je Skala oslobođena. Možda je neko naišao ili je bila loše vezana?

Ona je znala njegove planove. On joj je sve ispričao, jer mu ni na kraj pameti nije palo da će ona moći tako brzo da se oslobodi iz pustinjakove kolibe. Zato je sada postojala opasnost da banditi na svojim brzim konjima stignu monaha pre Hermosilja. Njegovi magarci su išli sporo, a nije ni slutio da mu preti opasnost.

Šejn je celu noć proveo u sedlu. Ponekad je morao da sjaše i da vodi mrkova za uzdu pošto je predeo bio nepovoljan za jahanje i postojala je opasnost da se jahač surva u neki ambis zajedno sa životinjom.

Tek kada je ujutru dan sa istoka najavio svoj dolazak Šejn je stigao do puta. Uzeo je pušku u ruke i nastavio da jaše dalje. Stalno se osvrtao na sve strane pošto je pretpostavljao da banditi znaju neku kraću i bolju stazu kojom su stigli pre njega do puta.

Negde oko podne Šejn je skrenuo s puta i oterao mrkova u žbunje iza visokih stena. Konj je morao malo da predahne.

Nije prošlo ni pola sata, a gonioći su se pojavili.

Bila je to grupa od dvadesetak jahača.

Šejn izvadi svoj dogled. Nema sumnje, to su banditi. Napred su jahali Skala i Skot.

Prošli su pored mesta gde se nalazio Šejn i ubrzo nestali iza stena na jugu.

Znači, pustinjaku se teško piše!

Šejn je tek posle četiri sata uzjahao svog žilavog mrkova i nastavio put.

Jahao je do mraka, a zatim našao jedno mesto sa vodom i tu je prenoćio. Nastavio je put još pre nego što je sunce svojim zracima obasjalo okolinu.

Ubrzo je sustigao bandite.

Dok je jahao jednim predelom koji je bio ispresecan stenama ugledao je njihov logor.

Odmah je sjahao i poveo mrkova s puta. Uzeo je dogled.

Znači, ti nitkovi su uhvatili pustinjaka! Jasno je video njegove magarce koji su stajali na kraju pored reda konja.

Šejn je posmatrao bandite jednog za drugim. Raspoznao je više poznatih lica. Međutim, monaha nije bilo među njima. Verovatno su ga ubili i zakopali.

„Gatling” je bio onesposobljen. Ima li smisla da se jaše u Hermosiljo? Dok vojska stigne banditi će već biti na nekom drugom mestu pošto znaju da im u kotlini preti opasnost!

Šejnu je bilo žao skromnog brata koga je uvukao u ovu gadnu avanturu. Možda bi taj čovek doživeo duboku starost pored svoje ćumurane.

Tmurne misli rojile su se u Šejnovoj glavi dok se vraćao natrag do svoga konja.

A onda, ne lezi vraže! Skoro u zadnjem trenutku primetio je čoveka koji je stajao pored njegovog mrkova.

Zgrabio je „vinčesterku”. Ali, na vreme je primetio da je to pustinjač.

Šejn odahnu i spusti pušku.

Pobožni čovek pruži Šejnu ruku.

— Mislio sam da su te poslali na onaj svet — reče Šejn i osmehnu se zadovoljno.

Pustinjač se smejaao.

— Setio sam se saveta moga starog učitelja koji nam je govorio da ne treba da gledamo samo u Bibliju, Šejne. Tako sam i primetio mnogo ranije da se banditi približavaju i zastavio sam magarce. Nemoj da se takmičiš s njima ko je brži na konju, sine moj! Nastradaćeš!

— Penji se na konja, brate! — predloži Šejn. — Moramo što pre da umaknemo odavde. Siguran sam da će u ranu zoru oni poći za tvojim tragovima.

Pustinjač podiže mantiju do kolena. Uzjahao je.

Šejn mu je pomogao. Zatim je i sam uzjahao.

XIV

Skala besno odmahnu glavom i podboči se.

— Šejn! — prosikta ona. — Da li si ti siguran u to, Skote?

Revolveraš sleže ramenima.

— A ko bi drugi mogao da odvede pustinjaka odavde? — upita on. — Ti kućkinci sinovi su se izgleda dogovorili!

Prišla je svom konju.

— Kuda? — upita Skot iznenađeno.

— U Hermosiljo! — viknu ona besno. — Mada nema nikakvih tragova ja sam sigurna da su Šejn i pustinjač krenuli prema garnizonu. To je njihova namera.

— Najbolje je da se vratimo natrag i da nestanemo iz kotline — predloži Skot. — Onda ćemo se dugo smeјati kako su voјnici namučili konje a ništa nisu postigli.

— Hoću da uhvatim Šejna! — viknu ona.

On je bio pobeđen.

— Na konje! — komandova Skot.

Nastavili su da iаšu.

Ceo dan su išli prašnjavim putem koji je vodio prema југu.

Skala je stalno opominjala svoje ljude da јаšu što brže mogu da bi stigli u grad pre Šejna i pustinjaka i tamo ih uhvatili.

Skot je smatrao da je to greška. Mislio je da treba odabrati neko drugo rešenje. Vratiti se natrag i potražiti neko novo sklonište. A toga je bilo jako mnogo i ljudi bi u njima

bili bezbedni. Davao će ga znati da li će ona ikad više naći na tog nitkova Šejna!

Skala je dugo razmišljala o Šejnu. Nadala se da će tog visokog čoveka u koga se zaljubila, moći da nagovori da ostane pored nje i da se pridruži bandolerosima. Uzalud! On nije hteo da prihvati njenu ponudu. Zato je sada morao da umre. Njega više neće milovati nijedna druga žena. Čak ni jednu jedinu noć. To se ona samoj sebi zaklela u kolibi pustinja.

Neprestano je gledala bregove levo i desno pored poštanskog puta. Tamo negde je sigurno Šejn sa pustinjakom. Jašu u istom pravcu.

Šejn je bio žilav i dosetljiv. To je ona jako dobro znala. Uz to, nije bio sam. Tu je i taj pustinja. Dvojica na jednom konju!

To je bila njena šansa i ona je htela da je iskoristi.

Čovek koji je odbio njenu ljubav i uvredio je morao da umre. Treba da savlada svoja osećanja. Ostalo će srediti Skot. On je to od prvog trenutka čekao.

Deset dana su putovali. Najzad se pred njima ukazao Hermosiljo.

Garnizon se nalazio na kraju grada i bio je okružen burdeljima, bodegama i kockarnicama tako da su vojnici sa samo nekoliko koraka mogli da pređu ulicu i da potroše svoju platu.

— Konji su iscrpljeni — kaže Skot.

— Stigli smo.

— Jesi li razmislila šta ćeš uraditi? — upita Skot i pogleda je.

Njemu se njena zamisao od samog početka nije dopala. Sada ga je uznemiravalo to što se nalazi u blizini garnizona, mada ga ovde niko nije poznavao.

— Najpre ćemo potražiti smeštaj i ispavaćemo se — reče ona. — Posle toga ćemo videti šta ćemo dalje.

Pokazala je rukom na levu i desnu stranu. Nigde nije bilo brda niti visokih stena. Uzvišenja i šume su ostale daleko iza njih. U dolini se nalazio grad.

— Pogledaj! — reče ona posle izvesnog vremena. — Tu se svaki jahač može videti na čitavu milju daleko.

— Šejn nije lud — odvrati on. — Taj lukavi pasji sin će sačekati noć.

— Preko dana ćemo ostati ovde napolju, a kada padne mrak onda ćemo čekati ispred kapije garnizona. Jedan pucaj iz zasede i sve će biti gotovo. Dok se vojnici u garnizonu probude mi ćemo već biti daleko.

Skrovište su našli na oko tristo jardi od kapije garnizona. Bila je to neka krčma. Smestili su se svi.

Idućeg jutra Skala i Skot su izašli na put koji je na suprotnoj strani bio omeđen zidom garnizona. S druge strane preko puta zida nalazio se dugačak red kuća sa niskim krovovima.

Dva stražara patrolirali su ispred kapije.

— Sinoć su ispred kapije goreli fenjeri — reče Skala revolverašu. — Postavićemo strelce na krovovima kuća, a da

bismo bili sasvim sigurni postavili ljude svuda unaokolo oko garnizona za slučaj da Šejn pokuša da se prebaci preko zida s neke druge strane. Čini mi se da tu ni sam davo ne bi imao nikakvu šansu. Ili ti imaš neki bolji predlog?

— Ja mislim da je ipak najbolje da se vratimo. — odvrati on. — Imamo još vremena.

Ona je gledala u njega.

— Da li ti stvarno tako misliš, Skote?

Revolveraš namesti lice u grimasu.

— Otkako se pojavio taj kućkin sin mi nemamo sreće! — viknu on ljutito.

— Nemoj tako da govoriš, Skote. Likvidirali smo američke konjanike i dobili smo „gatling”. To nije mala stvar.

Revolveraš se namršti.

— Time nismo ništa postigli — promrmlja on. — „Gatling” je naš poslednji plen. Međutim, Šejn se postarao da odnese deo bez koga je to oružje neupotrebljivo i možemo mirno da ga ostavimo da rđ.

Prišla mu je bliže i zagledala se u njegove oči.

— Kada budemo ubili Šejna sve će biti kao i ranije, Skote.

— Kao i ranije! — ponovi on i isceri se. Pri tom je mislio na Maria.

Pogodila je njegove misli. Stavila je svoje ruke oko njegovog vrata.

— Ti ćeš dati svoj šator Anselmu i preselićeš se kod mene, Skote. Anselmu je potrebno više prostora zato što ima mnogo dece.

Stavio je svoju ruku na njen vrat.

— I mi bismo ih mogli imati — reče on.

— Pokušaćemo — odvrati ona i pripi se uz njega.

Skot nije mogao odoleti njenom nežnom, zaljubljenom pogledu.

Privukao je sebi i poljubio je.

Ovog puta ona je odgovorila na poljubac. Njene usne gorele su kao vatra.

— Dragi moj — šaptala je ona.

Milovao je njenu dugu, crnu kosu.

Vratili su se nazad u sklonište.

Skala je ocenila da imaju tri dana prednosti ispred Šejna. Podelila je ljudima novac i pustila ih da piju, lumpuju i zabavljaju se dva dana sa ženama u obližnjim salunima.

Ujutru trećeg dana ona i njene vukovi odjahali su izvan grada. Postavili su u velikom luku stražare. Tek uveče su se vratili u Hermosiljo. Skot je poslao ljude na krovove. Zatim je pokazao mesto onima koji će čuvati stražu oko garnizona.

Skala je bila zadovoljna.

— Ni buva više nema šansu da bez naše dozvole uđe u garnizon — tvrdio je Skot pošto je obišao ljude na njihovim mestima.

Skala je bez reči stavila ruku na njegov kuk.

Privukao ju je sebi i poljubio je.

— Ljubavi moja — promrmlja on.

Sada mu je bilo drago što je s njom dojahao u Hermostiljo. Najzad će se ostvariti njegova želja. Skala će biti njegova!

XV

Dani su prolazili, a ništa se nije dogodilo.

Skala je sa svojim vukovima jahala svaki dan u divljini, a uveče se s njima vraćala natrag u grad. Ljudi su ponovo zauzimali svoja mesta na krovovima kuća i oko garnizona.

Međutim, od tog đavolskog Šejna nigde ni traga ni glasa! Nikako da se već jednom pojavi.

Dva dana ljudi su se lepo zabavljali. U nadi da će svako od njih ponovo doživeti isto zadovoljstvo posle uspešno izvedene akcije oni su revnosno ispunjavali svoje zadatke. Ipak, posle petog dana počeli su polako da gube strpljenje.

— Ljudi su mrzovoljni — reče Skot posle prvog obilaska pete večeri. Seo je pored Skale za sto ispred kuće, skinuo šešir i obrisao znoj sa čela. — Moraš misliti na to da su oni i dan i noć na nogama. A taj pasji sin Šejn, nikako da se pojavi!

— Doći će! — viknu ona. — Osećam ja to.

— Onda sutra moraš razgovarati sa ljudima. Oni više neće da ostanu.

— Razgovaraću s njima! — reče Skala odlučnim glasom. Pogledala je niz ulicu.

Ispred kuća su goreli fenjeri u raznim bojama. Devojke su se smejale i cikale. Ispred garnizona je bilo živo. Neko je ulazio, a neko izlazio. Izgleda da se delila vojnička plata.

— Danas ljudi moraju biti posebno oprezni — reče ona.

— Ljudi su oprezni. Ja sam još jednom svakom naredio da ne paze samo na Šejna, nego i na monaha. Čim vide dugu mantiju oni će pucati. Ali, njima je već svega dosta. To ipak moraš razumeti.

— Razgovaraću sutra s njima!

— Hteli bi da im daš još jedan dan odmora.

— To ne može tako! Zamisli da baš toga dana stigne Šejn ovde u grad.

— Znaš da je Pedro nervozan. On je čovek koji još uvek pogađa izvanredno. Međutim, iz noći u noć leži on gore na krovu burdelja i sluša kako se tamo dole kikoću lutkice. On to više ne može da izdrži. Bio sam na krovu pored njega. To je drveni krov i on stvarno može sve da čuje. A, on je muškarac, Skala! Njemu se muti u glavi.

— Neka ga neko zameni!

— A ko će zauzeti njegovo mesto kada...

— Santana! — prosićta ona.

Skot se nasmeja.

— Ti stvarno ne znaš ništa — reče Skot i nasmeja se. — Santana je mlad čovek i kada bi do njegovih ušiju doprlo ono što smo Pedro i ja večeras čuli on bi bez razmišljanja napustio stražarsko mesto.

— Vi, pokvarenjaci! — viknu ona besno.

— Skala, pa mi smo muškarci!

— Skote, ako ljudi ovde ne uspeju, onda će to biti tvoja krivica! U tom slučaju neće biti potrebno da pokloniš tvoj šator Anselmu. To ti ja garantujem!

Okrenula se besno i pošla prema skloništu.

Skot skoči.

— Skala, hteo sam da ti objasnim da...

Ona je jednostavno nastavila da hoda dalje.

Skot opsova. Uputio se nazad u burdelj da zapuši rupu koju je Pedro izbušio kako bi mogao da posmatra šta se dole dešava.

Skala zastade na vratima. Videla je Skota kako odlazi i nestaje u gužvi ispred burdelja. Otvorila je vrata i ušla unutra.

Zastala je i ukočila se kao da je grom pogodio kada je ugledala čoveka ispred sebe.

Šejn! Pa to nije moguće!

Visoki čovek stajao je ispred nje sa puškom na kuku spremnom da svakog trenutka opali. Smeškao se.

— Šejne! — uzviknu ona i stavi ruku ispred usta. Njen krik nije bio tako glasan.

— Zašto si se uplašila? Ja nisam duh. Stvarno sam to ja.

— Pa otkud ti ovde? — upita ona uplašeno.

— Tu sam već dva dana.

— Šta?

Šejn sleže ramenima.

— A gde si se skrivao? — upita ona.

On se nasmeja.

— U garnizonu — odvrati Šejn.

Ona ga je zbunjeno gledala.

— To nije istina! — viknu ona.

— Mi smo ispred grada naišli na jednu patrolu vojnika — reče Šejn. — Oni su nama dali njihove kape i ogrtače za kišu i tako smo ušli u garnizon. Nijedan tvoj čovek nije ništa posumnjao.

— Zašto si došao ovamo? — upita ona. Njen glas je drhtao.

— Hoću da te spasem. Logor će uskoro odleteti u vazduh!

— Pričaš gluposti, Šejne. Danas se daje plata vojnicima u garnizonu.

Šejn odmahnu glavom.

— Nije dan isplate! To je sve samo jedna varka. Uskoro će prasnuti pucnji i konjica će poskidati tvoje ljude sa krova. Upucaće i tvoje stražare koje si postavila oko garnizona.

Iz njenih lepih kestenastih očiju sinulo je stotinu munja.

— Ti si jedan lukav i pokvaren čovek! — viknu ona.

— Ja sam tebe opomenuo — odvrati Šejn. — Molio sam te da ostaviš ovakav život i živiš pristojno. Međutim, ti mene nisi poslušala.

U jednom pogledu ogledala se mržnja. Ličilo je to i na prezir.

Prišao joj je i stavio svoju ruku na njeno rame.

— Otići ćemo u koral i odjahaćemo pre nego što za tebe ne bude kasno!

Namrštila se i udarila ga po licu.

Baš tog trenutka unutra je ušao vlasnik svratišta.

— Hej, senjorita! — viknu on. — Imati li nekih nevolja? Ko ste vi, senjor? Vi se niste najavili u mojoj kući?

Tog trenutka napolju prasnuše pucnji.

Skala je stajala ukočeno kao da je grom pogodio. Pucnjava napolju bila je sve žešća. Vrata saluna su se otvorila i devojke su jurile unutra da bi se zaštitile od metaka koji su zviždali na sve strane.

Šejn je znao da će uskoro jedna cela jedinica konjanika armije napasti svratište u kome su odseli bandolerosi.

Uhvatio je Skalu za ruku i poveo je prema zadnjim vratima. Ona je shvatila da svoj život može spasiti samo tako ako krene za Šejnom.

Bežali su prema centru grada. Uskoro je Skala posustala. Uzdaahnula je i pala mu u naručje.

XVI

Skot se baci na zemlju.

Pedro, Anselmo i ostali najbolji ljudi iz njegove grupe padoše na tlo.

— Ovo sve imamo da zahvalimo Šejnu — mrmljao je Ves. — Taj kućkin sin je kriv za sve. Ah, da mi je pao šaka!

I ostali su mislili isto. Oni su dahtali i psovali, ležeći na zemlji.

Ispred garnizona su se još uvek čuli pucnji.

Jedan ceo eskadron je izjahao kroz kapiju i prečišćavao okolinu. Kroz noć su odjekivali udarci konjskih kopita.

— Moramo pobeći odavde, inače će nas upucati kao zečeve! — promrmlja Ves i ustade.

I Skot je ustao.

— Napred! — naredi on. — Ustajte i bežimo!

On je sa Vesom krenuo prvi, a ostali su požurili za njima.

Pucnjava još uvek nije bila prestala. Kroz noć su galopirali konjanici. Neki od njih su nosili baklje.

Banditi su hitali prema severu. Želeli su da se što pre domognu brda da bi se tamo gore zavukli u neku pećinu na sigurno mesto.

Stari čovek se nekako nesigurno kretao pored Skota.

— Šta ti je? — upita Skot zabrinuto. — Da nisi ranjen?

— Jesam! — odvrati stari bandoleros. — Taj prokleti kućkin sin me je žestoko raspalio sabljom. Više uopšte ne mogu da pokrećem desnu ruku. Međutim, ni ja mu nisam ostao dužan. Pucao sam u njega i bar jedna kugla ga je pogodila.

— Da li jako krvariš? — upita Ves.

— Sada više nije tako strašno — odgovori starac.

— Koliko nas je? — upita Skot.

Ves stade. Prepustio je sve ostale da prođu pored njega.

Okrenuo se još jednom.

— Ima li još nekoga! — doviknu on tiho.

Niko se nije javio.

Potrčao je za ostalim banditima i uskoro ih je stigao.

— Ti, starac, Pedro, Anselmo, Henk, Santana i ja — reče on kada se našao pored Skota.

Skot je stegao usne. Čutao je.

— Bilo nas je dvadeset — viknu stari čovek. — Taj pasji sin nas je baš lepo udesio. A šta ćemo sada da radimo? Naši konji nalaze se u dvorištu svratišta. Da možda ne nameravaš pešice da stigneš u Askonu, Skote. Za to bi nam bilo potrebno više nedelja.

— Ne pričaj tako mnogo — grmeo je Skot.

Kroz njegovu glavu prolazile su druge misli. Šta je sa Skalom? Da li je uspela da se skloni u krčmu. Bio je već odlučio da se vrati natrag u svratište i raspita se za nju.

Negde pred ponoć sedmorica iscrpljenih bandita stigli su do prvih stena. Popeli su se na jednu zaravan gore visoko da bi bili sigurni da ih ovde konjanici neće moći pronaći. Legli su u travu i skoro svi odmah zaspali, jer su bili jako iscrpljeni i više nisu imali snage da se dalje kreću.

Probudio ih je topot konjskih kopita.

Uplašeno su podigli glave, ali su odmah ponovo legli kada su ugledali veliku grupu konjanika.

Put je bio udaljen jedva četiri stotine jardi od njih. Niko ih nije primetio. Dva eskadrona galopirala su prema severu.

Ljudi su se prosto pilepili za zemlju. Samo je Skot malo podigao glavu i pogledao.

Među oficirima na čelu je jahao i pustinjač. Njegova mantija presijavala se na suncu.

Skot je još jednom dobro zagledao jahače. Ipak, među njima nije bilo Šejna!

— Gde li je taj kućkin sin koji ih je tako gadno sredio?

— Jašu prema severu da napadnu naš logor! — viknu Pedro. — Skote, moramo naći bar jednog konja da bi neko od nas odjahao tamo i opomenuo ostale. Moja žena i moja deca!

— Nemamo konja! — odvrati Skot umornim glasom.

Anselmo je dopuzio do njih. Lice mu je bilo namršteno kao zlo vreme.

— Nešto moramo preduzeti! — viknu on.

— Mi možemo konjanicima upucati jednog konja, ali ne možemo da im ga ukrademo — reče Skot.

On je razumeo to da su ljudi bili jako zabrinuti. Međutim, on je mislio samo na Skalu. Gde je sada? Da nije uhapšena?

— Ja ću pokušati da se domognem jednog konja! — promrmrlja Anselmo koji je oduvek bio odlučan i hrabar čovek. On je odmah i ustao.

Skot, starac i Ves ga zgrabiše uplašeno.

— Jesi li poludeo? — viknu Skot. — Zar hoćeš sve da nas otaš?

Anselmo se opruži na zemlji. Sakrio je lice iza svojih ruku.

Uskoro su konjanici nestali u daljini.

— Anselmo, Pedro! — viknu Skot. — Vi ste Meksikanci. Morate pokušati da dovedete naše konje iz svratišta. Nijedan gringo ne sme da se pojavi tamo dole. Oni će ga odmah uhapsiti.

Anselmo i Pedro su se složili s tim. Skot je dugo razmišljao da li i on da krene snjima. Ipak, to bi zaista bilo suviše smelo. Da li se Skala negde pritajila? Da li će se pojaviti kada ugleda Anselma i Pedra?

Dvojica Meksikanaca su sišli sa zaravni i uputila se prema poštanskom putu. Garnizon je bio udaljen dve milje od mesta gde su se nalazili. Ostali su mogli da isprate pogledima svoje drugare skoro do prvih kuća u gradu. Zatim im je preostalo samo da čekaju.

Stiglo je podne, a zatim i večer. Od dvojice Meksikanaca nije bilo ni traga ni glasa.

— Mora da su se opili — reče Henk. On je bio vitak čovek od oko tridesetak godina. — Mislim da više nema nikakvog smisla da čekamo. Bežimo odavde kud nas noge nose. Što pre, to bolje.

— A kuda ćeš? — upita Skot podrugljivo. — Peške u Askonu?

— To je pravac — odvrati Henk. — Sledeće gnezdo odavde je Ures. Ako tamo ne nabavimo konje, pokušaćemo kod senjora Kolada. Njegova hacijenda se nalazi blizu Uresa. Zar to nije čist račun, Skote?

— Kolado je odmah plaćao svu decu — promrmlja Skot ljutito. Pomislio je na to da kod tog čoveka nema šta da traži. On mora smisliti nešto kako da dođe do Skale.

— Jedno takvo kopile kao što je Kolado, moglo bi da nam plati unapred za ono što ćemo mu kasnije isporučiti. Daće nam konje i sedla — reče Henk.

Svi ljudi, osim Henka bili su istog mišljenja.

— Pa, da krenemo, drugari! — viknu starac. — Ima još dva sata dok ne padne mrak. Do Uresa nam treba četiri ili čak i pet dana hodanja.

— A šta da tražiš u Uresu? — upita Ves. — Idemo odmah kod tog glavoseče Kolada. Mislim da će ovog puta njemu biti odsečena glava, ako nam ne ispuni želje.

Ljudi su se smejali. Jedino je Skot bio zamišljen.

Starac ustade.

— Meksikance više ne treba da čekamo — reče on i namršti se. — Oni su uhvatili maglu.

Skot ga preseče ledenim pogledom.

— Otkad ti odlučuješ, stari? — upita on.

— Učinilo mi se da i ti misliš isto kao i ja — odvrati stari čovek.

— Čekaćemo! — naredi Skot.

Banditi su ćutali. Niko nije rekao ništa. Starac ljutito steže pesnicu i sede.

Smrkavalo se. Od Anselma i Pedra nigde nije bilo ni traga ni glasa.

— Meksikanci se neće vratiti! — brundao je starac.

— Mi ćemo ipak čekati! — viknu Skot ljutito.

— Šta ti u stvari čekaš, Skote? — upita Henk. — Sasvim je jasno da mi moramo da se izgubimo iz ove oblasti.

— A zar ti nisi pomislio na Skalu! — viknu Skot.

— Upucali su je — javi se mladi Santana. — Isto kao i ostale.

— Kao i ostale! — ponovi Skot i podiže obrve.

Santana je primetio njegov ljutiti pogled i podigao ruke uvis.

— Nisam hteo lično da te uvredim, Skote — reče on. — Ali, da nije tako ona bi se već pojavila, zar ne?

— Video sam je u svratištu kratko pre nego što je nastao pakao — objasni Skot. — Ako je iko od nas imao šansu da se spasi onda...

Prestao je da govori i uperio pogled prema putu.

Nešto se čulo. Ljudi ustadoše.

Bila su to dvojica Meksikanaca, Anselmo i Pedro! Međutim, bili su sami, bez konja.

Banditi su bili razočarani. Pozvali su Meksikance i pomogli im da se popnu na zaravan.

— Svi konji su nestali! — reče Anselmo dahćući. — Jedna grupa konjanika napala je svratište i zaplenila sve što je ostalo od nas, a povelili su i naše konje.

Skot se namršti.

— A Skala! — viknu on kreštavim glasom.

— Nju je ugrabio Šejn — dobio je odgovor.

Skot preblede.

— Zar taj kućkin sin! — zagrme on kao prolećna oluja. — To nije moguće! Otkud ti to znaš, Anselmo?

— Krčmar nam je ispričao! — obavesti ga Anselmo. — Pre nego što je počela pucnjava on je video Skalu sa nekim čovekom u sali. On je odveo na sigurno mesto gde joj se ništa ne može dogoditi. Ja sam pomislio da je to neko od naših. Ali, ko? Onda sam zatražio da mi opiše tog čoveka. I, odmah mi je bilo jasno da je to Šejn. Niko od nas nije toliko visok i snažan.

— Tom kućkinom sinu ću ja polomiti noge tako da će biti niži kada ga budem slao na onaj svet! — grmeo je Skot.

— Da li je Skalu odveo u garnizon? — upita Henk.

— Ne znam — odvrati Anselmo. — Krčmar je samo video da su istrčali kroz zadnja vrata iz kuće, a nije video da li su pobjegli pešice ili su uzjahali konje i nestali.

— Zbogom, Skala! — promrmlja starac. — A mi nemamo nijednog konja da tražimo tog đavolskog Šejna.

— Dođite ovamo! — viknu Skot. — Moramo da idemo kod Kolada. Ako je Skala još u životu i ako je taj kućkin sin nije odveo u garnizon, onda je to učinio samo zato što želi da sazna gde smo smestili decu. Bar tako ja mislim.

Skočio je i potrčao prema putu. Svi su pošli za njim. Niko se nije izdvojio. Međutim, oni nisu krenuli za njim zbog Skale. Izgubili su mnogo svojih drugova. A i ranije, kod svakog napada bilo je dosta mrtvih bandita. Pre nego što su pošli u Hermosiljo na onaj svet su krenuli Hendrik i Semjuel. Pa šta onda, i Skala nije od čelika da metak ne bi mogao da probije.

njene lepe grudi! Kada je krenula na ovaj đavolski put morala je i da računa na to da joj se tako nešto može dogoditi.

Bilo je očigledno da ljudi ne trče zbog Skale, već zbog toga što su se nadali da će im Kolado pomoći. Ako ništa drugo, daće im konje. Ako neće, onda će se oni potruditi da ga na to primoraju. Godinama su mu pomagali da do njega stignu deca koju je on dalje prodavao kao robove.

Krenuli su putem prema severu.

XVII

Šejn je prišao krevetu na kome je vezao Skalu da mu ne bi umakla. Usta joj nije zapušio.

Nalazili su se u jednom hotelu u Hermosiljo.

Ona svakako ne bi smela da pozove nikoga u pomoć, jer bi se brzo našla u garnizonu i vojni sud svakako ne bi imao milosti bez obzira što je ona žena.

— Da li si se predomislila? — upita Šejn. — Mom strpljenju došao je kraj. Konji su osedlani i ti treba da odlučiš u kom ćemo pravcu krenuti.

Izvadio je nož i oslobodio je veza. Sela je na krevet.

— Voleli smo se, Šejne. Zar imaš srca da me odvedeš u garnizon? Znaš da će me osuditi na smrt!

Šejn odmahnu glavom.

— Ja neću prisustvovati kad ti budu stavljali omču oko vrata, Skala!

— Molim te, Šejne! Nisi valjda čovek koji u svojim grudima nema srca?

— Ti ćeš meni odati tajnu kome vi prodajete decu iz naselja koje napadate i na silu odvodite ta mlada stvorenja, a ja ću zato da te pustim da odletiš kao ptičica. Ukoliko i dalje budeš ćutala odvešću te u garnizon i onda znaš šta te čeka.

Uhvatio je za ruku i poveo je sa kreveta. Uskoro su izašli iz sobe. Sišli su niz stepenice i ušli u dvorište.

Dva mrkova su bila osedlana. Šejn joj je pomogao da uzjaše. Zatim se i sam vinuo u sedlo.

— Jaši pored mene! — reče on tiho. — Ako ne budeš slušala, ja ću upucati mrkova ispod tebe ili ću ti napuniti noge olovom. Neću te ubiti. Budi sigurna da ću te živu vratiti u garnizon!

— To nije pošteno!

— Pruži sam ti priliku više puta. Čini mi se da si dosta grešila. Opominjem te da više nema praštanja!

Pogledala ga je popreko i namrštila se. Ipak, nije rekla ništa.

Šejn je s njom jahao glavnom ulicom. Zatim je skrenuo prema severu.

— Decu dovodimo na jednu haciјendu u blizini Uresa — reče Skala iznenada. — Onaj koji ih kupuje zove se Kolado. A kome ih prodaje kao robove ja to ne znam. Nikada me nije interesovalo da to saznam. Ja sam tamo bila samo jednom.

— Nadam se da ćeš moći nekako da se setiš kojim si putem prošla kada si stigla tamo. I, ne zaboravi! Ako me budeš nasamarila, vraćamo se nazad.

Napustili su grad. Prošli su i pored garnizona. Već mu je bilo poznato da je samo nekoliko bandita uspelo da umakne.

Jahali su putem prema severu sve dok se nije smrklo. On je u Hermosiljo nabavio hranu. Dok je on skidao sedla sa konja ona je skupljala suve grančice za vatru. Međutim, Šejn je nijednog trenutka nije ispuštao iz vida bez obzira što Skala u ovom pustom predelu nije mogla da pokuša da pobegne.

Šejn je spavao pored konja. Skala je legla na pet koraka od njega. Zaspala je i celu noć se nije ni pokrenula.

Ujutru su rano nastavili put. Dan se već uveliko bližio kraju kada su stigli do raskrsnice prema Uresu.

— Ako ovde prenoćimo u podne ćemo biti na hacijendi — reče Skala. — Ispred Uresa nalazi se jedan uzani put koji vodi tamo.

Šejn je potražio mesto gde će prenoćiti.

Ne, i ove noći nije pokušala da pobegne! Možda je od Kolada očekivala da je spase! Ili je poverovala da će je on pustiti da beži kud je noge nose? Ipak, morao je biti oprezan.

Kada je sunce izašlo on je osedlao konje. Uskoro su krenuli.

Put je vijugao kroz brdoviti predeo. Uskoro su ugledali i drugi put. Bio je to onaj koji vodi na hacijendu.

— Šta ćeš raditi kada budeš slobodna? — upita on.

Osmehnula se. Prvi put posle nekoliko dana.

— Zar nećemo ostati jedno pored drugog, Šejne? Ja želim da imam svoj dom i decu.

Šejn je bio iznenađen. Došlo je to nekako odjednom. Kao grom iz vedra neba! Međutim, možda je ona to ozbiljno mislila! Čovek nikada nije siguran kakav će sledeći korak biti kad su u pitanju žene.

Nisam za to rođen, Skala.

Zaustavila je konja.

— Kod Kolada nećeš naći nijednog roba, Šejne. Već odavno mu nismo nikog odveli. Okrenimo konje nazad. Jahaćemo u Kaliforniju.

— Čim ugledamo hacijendu ti si slobodna i možeš pokušati da nađeš svoju sreću u Kaliforniji — odvrati Šejn.

XVIII

Banditi su dugo posmatrali hacijendu.

— Izgleda da tamo nema mnogo ljudi — reče Henk.

— Šta sada čekamo? — upita Anselmo nestrpljivo. — Kolado će nam sigurno dati konje.

— Mi moramo što pre da krenemo, Skote — oglasio se Pedro. — Naši ljudi treba na vreme da saznaju da dolaze konjanici.

— Džepovi su mi prazni — reče Henk. — Možda će nam Kolado dati malo i džeparca.

— Na spratu je trezor — dobaci Ves.

— Idemo, drugari! — naredi Skot — najpre ćemo pitati za konje da bi dvojica od nas mogli odmah da odjašu. Možda se nešto još može i spasti.

— Naravno! — viknu Anselmo. — Pedro i ja jašemo kao pravi davoli.

Uskoro su se našli ispred kapije hacijende. Kada su ušli unutra iz glavne zgrade su izašla četiri naoružana muškarca. Jedan od njih bio je Kolado.

— Senjore Kolado! — pozdravi Skot učtivo i skide šešir. Ostali banditi su učinili to isto.

— Ti si Skot; zar ne? — upita Kolado i osmehnu se hladno. — Otkud vi ovde? Izgledate iscrpljeni.

— I jesmo — složi se Skot. — Uleteli smo u jednu klopku i izgubili smo nekoliko ljudi i sve konje. Pomislili smo da biste nam vi mogli pomoći.

Koladovo lice se smračilo. Trojica Meksikanaca, revolveraša, razvukoše lica u grimase. Nije bilo sumnje tu su bili revolveraši.

— Gde su vas priklještili? — upita Kolado. — Ako je to negde blizu onda je sigurno krenula potera za vama.

— Senjore, molim vas dajte nam konje — oglasio se Anselmo. — Naši ljudi gore na severu su u velikoj opasnosti. Konjica iz garnizona u Hermosilju je već krenula da ih uništi. Samo na kojima možemo da stignemo da ih opomenemo. Pomozite nam!

— Sedam konja sa sedlima? Sigurno ne možete da platite.

— Ne možemo. Izgubili smo sve. Dovešćemo vam ponovo robове. Konje ćemo vam vratiti.

— Ti, prokleti kućkin sine! — viknu Skot i poteže revolver.

Ostali banditi učiniše to isto.

Revolveraši su reagovali munjevito. Pucali su odmah. Međutim, banditi su bili u prednosti. Borba je trajala kratko. Kolado i trojica njegovih pratilaca ležali su nepomično na zemlji.

— Anselmo! Pedro! — viknu Skot. — Spremite konje i jašite!

Ljudi sa hacijende su uplašeno gledali kroz prozore, ali se niko nije usudio da izađe napolje.

Skot je krenuo uz stepenice. Ostali su pošli za njim.

Vrata Koladove sobe bila su otvorena. Ključ se nalazio u bravi trezora. Banditi su pokupili sav novac.

— Ima tu sigurno više od pola miliona — reče Ves.

Začuo se topot konjskih kopita. Bili su to Anselmo i Pedro koji su odjahali u brzom galopu.

Skot otvori još jedan trezor. Unutra je bilo zlato.

— Pokupite i ovo! — naredi on. — Zatim spremite konje i hranu. Ovde toga ima dosta. Pred nama je dug put. Jašemo u Kaliforniju!

— Skote! — viknu Santana koji je stajao pored prozora.

Dva jahača pojavila su se u daljini.

— Skala i Šejn! — uzviknu stari čovek kreštavim glasom.

— Sklonite leševe! — naredi Skot. — Najzad je došao trenutak da sredimo to proketo kopile!

Ispred kapije Šejn je zaustavio konja.

— Sada možeš da se vratiš, Skala! — reče on.

— Jahaću s tobom do kuće, Šejne.

Zaustavili su konje ispred velike kuće.

— Sinjore Kolado! — doviknu Skala. Sjahala je i potrčala uz stepenice.

Šejn kliznu iz sedla i uze pušku u ruke. Potrčao je za njom.

Da li je htela da opomene Kolada!

— Skala! — Viknu on. Ona je već bila nestala.

Šejn uđe unutra. Osvrnuo se na sve strane. Ugledao je leševe četvorice bandita u sali. A tada je nešto škripnulo na stepeništu.

— Baci oružje, Šejne! — zagrme glas sa stepeništa.

Šejn je odmah prepoznao da je to Skot! Međutim, odmah je primetio da on nije sam. U mraku su se ocrtavale konture četvorice revolveraša. Da li mu je ovo pripremila Skala?

Skot je pucao i Šejnov šešir odlete u vazduh.

— Bacaj pušku! — naredi Skot.

Šejn je brzo ocenio da odavde ne može izvući živu glavu! Sem ako bude uspeo da nadmudri bandite.

Pustio je pušku iz ruke i ona je zvecnula o pod.

— Sada i revolver! — viknu Skot.

Šejn je osetio da je to trenutak odluke.

Uhvatio je polako kopču na futroli, a zatim se munjevito bacio u stranu.

Istog trenutka prasnuše pucnji iz pet revolvera.

Šejn se prevrnuo preko glave i ubrzo se našao iza jednog stuba. Tamo gde se on samo koju sekundu ranije nalazio olovne kugle su napravile velike rupe u podu.

Visoki čovek je podigao glavu. Revolver se već nalazio u njegovoj ruci. Uspravio se i klekao na kolena. Pomerio je glavu u stranu i odmah pucao.

Skot posrnu. Pao je zajedno sa Henkom. Trojica ostalih su se već bili povukli u zaklon.

Odjednom je nastala grobna tišina u kući.

— Šejne, predaj se! — viknu neko besno.

Šejn skoči u stranu. Ubrzo se našao iza jednog ormara porred zida. Njegov revolver se oglasio. Jedan čovek pade.

Opet je nastala tišina.

— Ostali ste još samo vas dvojica! — doviknu Šejn. — Hvatajte maglu!

Ništa se nije čulo. Šejn polako ustade.

Tog trenutka odjeknuo je topot konjskih kopita. Šejn opsova. To je sigurno bio njegov mrkov! A možda i onaj na kome je dojahala Skala!

Polako se pokrenuo oslonjen leđima na zid. Bacio je brz pogled kroz najbliži prozor.

Njegova pretpostavka je bila tačna. Bili su to Skala i neki čovek koji je jahao njegovog mrkova.

Znači, ostao je još samo jedan. Ali, gde li se taj nitkov

zavukao? Međutim, ubrzo je čuo topot kopita. Znači i treći čovek je umakao.

— Hej! — doviknu on. Ušao je u hodnik. — Ima li ovde nekog živog?

Otvorio je jedna vrata. Bila je to kuhinja.

Ljudi su uplašeno podigli ruke uvis. Bilo ih je desetak.

Šejn spusti pištolj.

— Ko je vlasnik hacijende? — upita on. — Senjor Kolado?

— Jeste, senjore! — odgovori jedan stari Meksikanac.

Šejn mu mahnu rukom i pođe s njim. Pokazao mu je četvoricu mrtvih ljudi pored stepeništa.

— To je senjor Kolado, senjore! — reče Meksikanac i pokazala prstom jednog od mrtvih ljudi.

— A gde su deca koju je Kolado kupio od bandolerosa?

— Nema ih ovde već više nedelja — odgovori Meksikanac.

— Ja s tim nemam nikakve veze, verujte mi. Meni je žao te dece.

— Kada ti ih je bilo žao, zašto nisi otišao u policiju?

— Ovde nema policije, senjore.

— Koga ima još ovde u kući? Mislim od porodice Kolado.

— Nikoga. Gazda je živio sam.

Šejn je krenuo na sprat. Ušao je u Koladovu radnu sobu. Ugledao je prazne trezore.

— Sve su opljačkali! — reče stari Meksikanac i prekrsti se.

Šejn se namršti.

— Jedan od tih bandita je uzjahao moga konja i pobeгао — reče Šejn. — Meni će biti potreban drugi konj da bih pošao u poteru za tim nitkovima.

— Da, senjore! Pođite za mnom.

Stari Meksikanac ga je odveo ponovo u salu. Zatim su otišli u štalu i on je osedlao jednog snažnog mrkova.

— Ovo je konj senjora Kolada — reče starac. — Nema mu ravnog nadaleko.

— A kome je vaš gazda prodavao decu? Možda to znaš?

— U Ensanadu, za rudnike olova.

Šejn uze uzde iz njegovih ruku. Vinuo se u sedlo.

Pošao je za tragovima troje jahača. To su bili Skala, Ves i starac. Izašli su na put i odjahali dalje na sever. Uskoro više nije mogao da ih prati. Nastavio je da jaše dalje prema severu, jer je pretpostavljao da će oni jahati u Askonu.

Drugog dana sreo je oba eskadrona iz Hermosilja. Oficir ga je odmah poznao i obavestio ga je da je gnezdo bandolerosa rastureno. Pozvao je Šejna u stranu i pokazao mu svežnjeve novca i zlato. Setio se trezora.

— Jutros smo uhvatili njih troje — reče oficir. — Dva Amerikanca i jedna komanča.

Šejn podiže obrve.

— Novac je opljačkan sa hacijende senjora Kolada — reče on. — Kolado je bio u vezi sa bandolerosima i on...

— Trgovao je sa komančom i njenim vukovima i oni su njemu nabavljali robove, a Kolado ih je potom prodavao u Ensanadi za rudnike olova.

Eskadron je krenuo dalje. A i Šejn je poterao mrkova. Našao je mesto na kome su eskadroni bivakovali.

Dugo vremena jahao je unaokolo da bi pronašao mesto gde je koju stopu ispod zemlje ležala komanča i njena dvojica pratilaca. Jer, iako nije pitao bio je siguran da su ih vojnici likvidirali. Ipak, nije ništa našao.

Zaustavio je mrkova u hladu jednog visokog drveta. Njegov pogled odlutao je negde u daljinu.

KRAJ

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
SEJN**

BROJ 91

DŽEK SLEJD

ZAVODNICA VRELE KRVİ

izlazi 16. decembra 1986.